

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL SUCEAVA
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
S E N T I N Ț A Nr. 148

Ședința publică din data de 15 iulie 2026

Președinte Ioana Bujdei-Leonte
Grefier Mihaela-Oana Sbârnea

Pe rol, judecarea acțiunii în contencios administrativ având ca obiect „obligăția de a face” formulată de **reclamanta Axinte Lăcrămioara**, în contradictoriu cu pârâtul **Consiliul Suprem de Apărare a Țării**, în cauză având cerere de intervenție accesorie în interesul reclamantei **partidul Alianța pentru Unirea Românilor**.

Dezbaterile privind cauza au avut loc în ședința publică din 6 mai 2026, susținerile părților fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată când din lipsă de timp pentru deliberare, în temeiul dispozițiilor art. 396 alin. 1 din Codul de procedură civilă, pronunțarea a fost amânată pentru 20 mai 2026, 4 iunie 2026, 18 iunie 2026, 1 iulie 2026, apoi pentru aceleași motive pronunțarea a fost amânată pentru astăzi.

C U R T E A,

Deliberând asupra cauzei de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel Suceava – Secția de contencios administrativ și fiscal la data de 17 noiembrie 2025, sub nr. 516/39/2025, reclamanta Axinte Lăcrămioara, în contradictoriu cu pârâtul Consiliul Suprem de Apărare a Țării, a solicitat:

1. Obligarea pârâtului să desecretizeze stenograma ședinței CSAT din 28 noiembrie 2024, întrucât prin secretizarea acesteia s-a urmărit ascunderea încălcării legii, respectiv împiedicarea exercitării drepturilor electorale ale cetățenilor români cu drept de vot, respectiv dreptul de vot (dreptul de a-și alege Președintele în turul al II-lea al alegerilor prezidențiale din 8 decembrie 2024), dar și dreptul de a fi ales al celor doi candidați care se clasaseră pe primele două locuri, după numărarea voturilor valabil exprimate în turul I din 24 noiembrie 2024;

2. Obligarea pârâtului să publice pe site-ul administrației prezidențiale în secțiunea dedicată Consiliului Suprem de Apărare a Țării documentele de clasificate;

3. Obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de proces.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că în ședința CSAT din 28 noiembrie 2024, fără nicio atribuție legală în ce privește organizarea sau verificarea legalității și corectitudinii alegerilor prezidențiale, s-a hotărât în mod fraudulos împiedicarea exercitării drepturilor electorale ale cetățenilor români cu drept de vot, hotărâre care a avut consecințe deosebit de grave asupra dreptului său de vot, mai precis i s-a anulat în mod ilegal votul său valabil exprimat în turul I al alegerilor prezidențiale din 24 noiembrie 2024 și i s-a anulat în mod ilegal dreptul său de a vota în data de 8 decembrie 2024 unul din cei doi candidați care fuseseră validați prin Hotărârea CCR nr. 31 din 2 decembrie 2024.

Faptele desfășurate în ordine cronologică sunt următoarele:

La data de 24 noiembrie 2024, în România a avut loc primul tur al alegerilor prezidențiale din 2024, organizate în baza în baza Hotărârii Guvernului nr.756/2024 privind stabilirea datei alegerilor pentru Președintele României din anul 2024 și a Hotărârii

Guvernului nr. 1061/2024 privind aprobarea Programului calendaristic pentru realizarea acțiunilor necesare pentru alegerea Președintelui României în anul 2024.

După anunțarea rezultatului numărării voturilor din primul tur de scrutin din 24 noiembrie 2024, rezultat afișat pe site-ul AEP, potrivit căruia nici unul dintre candidații partidelor din coaliția de guvernare (PSD-PNL-UDMR) nu s-a clasat pe primele două locuri, la data de 27 noiembrie 2024 Președintele României a convocat o ședință CSAT, la Palatul Cotroceni, pentru data de 28 noiembrie ora 14, având pe ordinea de zi „*analiza unor posibile riscuri la adresa securității naționale generate de acțiunile unor actori cibernetici statali și non-statali asupra unor infrastructuri IT&C, suport pentru procesul electoral*”, așa cum rezultă din comunicatul de presa publicat pe site-ul <https://csal.presidency.ro/ro/media/comuni-de-presa/sedinta-consiliului-suprem-de-aparare-a-tarii17328713491>.

Reclamanta a citat din comunicatul de presă publicat pe site-ul [presidency.ro](https://csal.presidency.ro/ro/comuni/sedinta-consiliului-suprem-de-aparare-a-tarii1732806302), la data de 28 noiembrie 2024, în secțiunea dedicată Consiliului Suprem de Apărare a Țării <https://csal.presidency.ro/ro/comuni/sedinta-consiliului-suprem-de-aparare-a-tarii1732806302>.

A precizat reclamanta că în acest comunicat, din 28 noiembrie 2024, se arată foarte clar că această instituție, respectiv Consiliul Suprem de Apărare a țării nu are nicio atribuție în desfășurarea procesului electoral.

Potrivit Constituției României și Legii nr. 370/2004 privind alegerea președintelui României, singurele instituții cu atribuții în verificarea legalității și corectitudinii procesului electoral al alegerilor prezidențiale sunt: Curtea Constituțională, Biroul electoral Central, Înalta Curte de Casație și Justiție și Autoritatea Electorală Permanentă, pe lângă birourile electorale de circumscripție și birourile electorale ale secțiilor de votare.

Prin Hotărârea nr. 31 din 2 decembrie 2024, Curtea Constituțională a României a confirmat și validat rezultatul alegerilor pentru funcția de Președinte al României din primul tur de scrutin de la data de 24 noiembrie 2024 și a stabilit că se va organiza al doilea tur de scrutin pentru alegerea Președintelui României în ziua de duminică, 8 decembrie 2024, la care vor participa domnul Călin Georgescu și doamna Elena-Valerica Lasconi, în această ordine.

La data de 4 decembrie 2024, pe site-ul administrației prezidențiale, a apărut un comunicat de presă <https://www.presidency.ro/ro/media/comunicate-de-presa/comunicat-de-presa1733327193>, reclamanta citând conținutul acestui comunicat.

A conchis reclamanta că, după ce Curtea Constituțională a României confirmase și validase rezultatele primului tur al alegerilor prezidențiale din 24 noiembrie 2024, stabilise că turul al doilea va avea loc la data de 8 decembrie 2024, la care vor participa primii doi candidați clasati potrivit numărului de voturi valabil exprimate, respectiv domnul Călin Georgescu și doamna Elena-Valerica Lasconi, prin acest comunicat de presă din 4 decembrie 2024 reclamanta aflând că au fost declassificate de către Președintele României Klaus Johannis, cinci documente clasificate prezentate în ședința CSAT din 28 noiembrie 2024, la solicitarea instituțiilor emitente.

Ca urmare a preluării acestor documente clasificate de către instituțiile de presă, Curtea Constituțională a României, la data de 6 decembrie 2024, pe ascuns, fără a fi anunțat public pe site-ul www.ccr.ro, s-a întrunit în plen și, cu încălcarea Constituției României, a Legii nr. 370/2004 privind alegerea președintelui României și Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, s-a sesizat din oficiu și a anulat întregul proces electoral cu privire la alegerea Președintelui României, desfășurat în baza Hotărârii Guvernului nr.756/2024 privind stabilirea datei alegerilor pentru Președintele României din anul 2024, dispunând ca Procesul electoral pentru alegerea Președintelui României să fie reluat în integralitate, Guvernul urmând să stabilească o nouă dată pentru alegerea Președintelui României, precum și un nou program calendaristic pentru realizarea acțiunilor necesare.

Reclamanta a citat din considerentele Hotărârii CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024.

A susținut că în ședința din 28 noiembrie 2024, Consiliul Suprem de Apărare a Țării a hotărât modalitatea frauduloasă în care urma să devoaleze în spațiul public informații și

documente, declassificate în mod ilegal, care să furnizeze Curții Constituționale a României, pretextul pentru a dispune în mod abuziv, ilegal și neconstituțional, anularea întregului proces electoral desfășurat în noiembrie-decembrie 2024, pentru alegerea președintelui României.

Scopul ilegal al ședinței CSAT din 28 noiembrie 2024 a fost acela de a împiedica alegerea în funcția de Președinte al României a unui candidat care nu era susținut de coaliția de guvernare de la acel moment, respectiv: PSD-PNL-UDMR, scop care a fost realizat prin desecretizarea ilegală de către Președintele României a unor documente clasificate și cu complicitatea Curții Constituționale a României, prin adoptarea Hotărârii nr. 32 din 6 decembrie 2024.

Desecretizarea de către Președintele României a unor documente clasificate emise de alte autorități s-a făcut cu încălcarea dispozițiilor art. 24 alin. 4 cu raportare la art. 15 lit. f) din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, dreptul de a desecretiza aceste documente fiind atribuită legal numai Guvernului României, la solicitarea motivată a instituțiilor emitente (departamente din cadrul serviciilor de informații).

În continuare a citat dispozițiile art. 24 alin. (4) și (5) din Legea nr. 182/2002.

Având în vedere că, potrivit art. 385 alin. 1 din Codul penal, constituie infracțiune împiedicare, prin orice mijloace, a liberului exercițiu de a alege sau de a fi ales, iar potrivit art. 300 Cod penal, constituie infracțiunea de uzurparea funcției fapta funcționarului public care, în timpul serviciului îndeplinește un act ce nu intră în atribuțiile sale, dacă prin aceasta s-a produs o pagubă sau o vătămare a intereselor legitime ale unei persoane fizice, secretizarea stenogramei ședinței CSAT din 28 noiembrie 2024 era interzisă, așa cum prevede expres art. 24 alin. (5) din Legea nr. 182/2002.

A citat reclamanta dispozițiile art. 20 din Legea nr. 189/2002, menționând că dacă am formulat întâi contestație la CSAT, prin care a cerut desecretizarea, dar cererea sa a fost respinsă (a atașat reclamanta cererii de chemare în judecată răspunsul primit).

A citat dispozițiile art. 1 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ.

Având în vedere că reclamanta a formulat întâi contestație la Consiliul Suprem de Apărare a Țării, așa cum prevede art. 20 din Legea nr. 189/2002 privind regimul informațiilor clasificate, dar pârâțul a refuzat desecretizarea, a solicitat, pentru toate motivele de fapt și de drept arătate mai sus, admiterea acțiunii astfel cum a fost formulată.

Prin înscrisul depus la data de 26 noiembrie 2025 Partidul Alianța pentru Unirea Românilor a formulat cerere de intervenție accesorie în interesul reclamantei, solicitând admiterea în principiu a cererii de intervenție accesorie, iar pe fondul cauzei, admiterea cererii de chemare în judecată astfel cum a fost formulată.

I. Cu privire la admisibilitatea cererii de intervenție accesorie, a arătat intervenienta urătoarele:

Cu titlu prealabil, în soluționarea admisibilității cererii de intervenție accesorie, a solicitat ca instanța să aibă în vedere dispozițiile art. 61 alin. (1) și (3) și ale art. 63 din Codul de procedură civilă.

Cererea de intervenție accesorie este formulată cu respectarea condițiilor prevăzute de art. 63 din Codul de procedură civilă, sens în care este formulată în scris, în cursul judecății în primă instanță a litigiului și cuprinde elementele prevăzute de art. 148 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Astfel cum rezultă din coroborarea textelor de lege mai sus citate, cererea de intervenție voluntară accesorie este o formă procedurală ce intră în conținutul acțiunii civile, astfel că și aceasta trebuie să îndeplinească condițiile generale de exercitare prevăzute de lege, respectiv formularea unei pretenții, capacitate procesuală, calitate procesuală și interes.

Art. 33 din Codul de procedură civilă impune ca interesul să fie determinat, legitim, personal, născut și actual.

Condiția determinării interesului vizează stabilirea folosului practic ce poate fi realizat de parte în concret în eventualitatea admiterii formei procedurale exercitate, fiind echivalentă cu cerința existenței interesului însuși.

Față de aceste considerente teoretice, a solicitat a se constata că în această procedură interesul Partidului AUR este unul direct, acesta fiind materializat în dreptul acestuia de a participa în calitate de competitor în anul 2024 la scrutinul electoral pentru alegerea Președintelui României, care ar fi trebuit să fie organizat și desfășurat în condiții de deplină legalitate.

Din acest punct de vedere, formularea unei cereri de intervenție voluntară accesorie este singurul mijloc procesual care conferă Partidului AUR posibilitatea reală de a participa la judecată și de a-și exprima punctul de vedere în legătură cu un act administrativ ale cărui efecte au influențat direct procesul electoral prezidențial din anul 2024.

Menținerea caracterului clasificat al stenogramei ședinței CSAT din 28 noiembrie 2024 privește în mod evident interesele tuturor competitorilor electorali afectați de anularea alegerilor prezidențiale, iar soluția ce va fi pronunțată poate avea consecințe directe asupra modului în care sunt evaluate actele întocmite de autorități în contextul electoral.

În lipsa recunoașterii calității de intervenient, Partidul AUR nu ar putea să își exercite în mod efectiv dreptul de a formula apărări și observații într-o procedură care privește un act administrativ cu impact asupra participării sale la viața politică și asupra drepturilor sale electorale. Prin intervenția voluntară accesorie, se asigură respectarea principiului contradictorialității și garantarea unei judecăți echitabile, într-un cadru procesual complet.

Conchizând, a apreciat că cererea de intervenție accesorie formulată de Partidul AUR este pe deplin admisibilă, întrucât respectă toate condițiile legale prevăzute de Codul de procedură civilă, iar participarea Partidului AUR este necesară pentru a asigura respectarea dreptului la apărare și a posibilității ca instanța să aibă în față toate elementele relevante privind efectele actului contestat.

Participarea Partidului AUR contribuie la o analiză completă a împrejurărilor care au stat la baza deciziilor autorităților și este necesară pentru a evita o soluționare formală, lipsită de perspectiva celor direct afectați. Prin această intervenție, nu se urmărește altceva decât asigurarea unei dezbateri efective, într-un domeniu în care transparența este esențială pentru funcționarea democratică a statului român.

II. Temeinicia cererii de chemare în judecată

Litigiul de fond are ca obiect verificarea legalității menținerii caracterului clasificat al stenogramei ședinței Consiliului Suprem de Apărare a Țării din 28 noiembrie 2024. Reclamanta susține că secretizarea acestui document a fost realizată cu încălcarea dispozițiilor Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, întrucât ar fi avut ca efect ascunderea unor posibile încălcări ale legii și a unor aspecte esențiale referitoare la modul în care autoritățile publice au tratat procesul electoral prezidențial din anul 2024.

Reclamanta a urmat procedura prealabilă prevăzută de art. 20 din Legea nr. 182/2002, solicitând CSAT declasificarea stenogramei, însă contestația i-a fost respinsă. În aceste condiții, a sesizat instanța de contencios administrativ, solicitând obligarea CSAT la desecretizarea și publicarea documentului, în temeiul Legii nr. 554/2004.

Litigiul vizează, așadar, exercitarea controlului de legalitate asupra unui act administrativ clasificat și verificarea respectării limitelor legale impuse autorităților în materia secretizării informațiilor de interes public.

După cum s-a arătat, obiectul cererii de chemare în judecată îl constituie obligarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării la desecretizarea stenogramei ședinței din data de 28 noiembrie 2024, act administrativ clasificat prin care - potrivit susținerilor reclamantei și documentelor anexate la dosar - s-ar fi ascuns existența unor încălcări ale legii și s-ar fi produs o restrângere nejustificată a exercițiului unor drepturi fundamentale.

Temeinicia cererii rezultă atât din dispozițiile legale aplicabile în materia informațiilor clasificate, cât și din natura actului contestat și din consecințele pe care acesta le-a produs asupra procesului electoral prezidențial din anul 2024.

În primul rând, potrivit art. 20 din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, orice persoană fizică sau juridică poate formula contestație împotriva clasificării unei informații, a duratei clasificării sau a modului în care a fost stabilit nivelul de secretizare.

Legea prevede expres că această contestație se soluționează în condițiile Legii nr. 554/2004, acțiunea reclamantei fiind corect încadrată în procedura de contencios administrativ.

În ceea ce privește limitele legale ale clasificării, art. 24 alin. (5) din aceeași lege interzice în mod expres clasificarea informațiilor „în scopul ascunderii încălcărilor legii, erorilor administrative, limitării accesului la informațiile de interes public, restrângerii ilegale a exercițiului unor drepturi ale vreunei persoane sau lezării altor interese legitime”. Dacă reclamanta invocă, în susținere, faptul că secretizarea stenogramei ședinței CSAT a avut efectul de a ascunde modul în care au fost fundamentate deciziile adoptate în legătură cu procesul electoral, atunci obligația instanței este de a verifica temeinicia acestor susțineri, raportat la interdicția legală de a utiliza regimul secretizării pentru astfel de scopuri.

Totodată, art. 1 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 conferă oricărei persoane vătămate de un act administrativ dreptul de a solicita anularea sau modificarea acestuia, precum și obligarea autorității la emiterea unui act corespunzător. În cauză, reclamanta susține că secretizarea stenogramei i-a afectat dreptul de vot și dreptul de a participa la un proces electoral corect, întrucât actele CSAT și modul în care acestea au fost prezentate public au produs efecte asupra validării și ulterior asupra anulării alegerilor prezidențiale. Rezultă astfel existența unui interes personal, direct și actual, care justifică deplin promovarea acțiunii.

Art. 24 alin. (4) stabilește că doar Guvernul are competența de a declasifica documente emise de structuri subordonate, la solicitarea motivată a instituțiilor emitente. În cazul stenogramei CSAT, nu rezultă că ar exista un astfel de temei legal, iar menținerea caracterului clasificat în lipsa unei justificări concrete trebuie supusă controlului instanței.

În mod evident, reclamanta a urmat procedura prealabilă prevăzută de art. 20 din Legea nr. 182/2002, adresând CSAT o contestație administrativă privind secretizarea documentului, contestație care a fost respinsă. Prin urmare, acțiunea în contencios administrativ este pe deplin admisibilă.

Pe fond, trebuie observat că actul contestat - stenograma unei ședințe a unei autorități publice de rang constituțional - a produs efecte juridice și politice majore, fiind utilizat ca fundament pentru declasificarea ulterioară a unor documente și pentru adoptarea unor decizii ce au condus, în final, la anularea întregului proces electoral prezidențial din anul 2024. În aceste condiții, instanța are obligația să verifice dacă secretizarea stenogramei ședinței CSAT din 24 noiembrie 2024 este justificată sau dacă menținerea ei în această formă nu reprezintă o încălcare a dispozițiilor art. 24 alin. (5) din Legea nr. 182/2002.

Având în vedere caracterul public al procesului electoral și faptul că CSAT însuși a admis că nu are atribuții directe în organizarea și supravegherea alegerilor, orice măsură de secretizare a unor dezbateri care au produs efecte asupra unui scrutin trebuie analizată cu maximă rigoare.

Transparența în activitatea autorităților publice este o garanție esențială a încrederii în instituții, iar accesul la informațiile de interes public reprezintă o componentă fundamentală a statului de drept.

A concluzionat susținând că reclamanta a demonstrat existența unor motive serioase de îndoială privind legalitatea deciziei de păstrare a caracterului clasificat al stenogramei, iar acțiunea formulată este întemeiată atât în fapt, cât și în drept.

Declasificarea stenogramei ședinței CSAT din 24 noiembrie 2024 este necesară pentru clarificarea circumstanțelor în care au fost formulate și prezentate informațiile către public și către alte instituții ale statului, precum și pentru restabilirea transparenței care trebuie să caracterizeze actele autorităților și instituțiilor publice.

Pentru considerente expuse, a solicitat intervenientul admiterea în principiu a cererii de intervenție accesorie, iar pe fondul cauzei, admiterea cererii de chemare în judecată astfel cum a fost formulată.

Prin întâmpinarea transmisă la data de 18 decembrie 2025 (filele 21-25 dosar), pârâțul Consiliul Suprem de Apărare a Țării, prin Administrația Prezidențială a invocat:

- I. Excepția inadmisibilității cererii de chemare în judecată;
- II. Excepția lipsei de interes a cererii de chemare în judecată;
- III. Excepția lipsei calității procesual active a reclamantei;

IV. În măsura în care instanța va respinge excepțiile invocate, pârâtul a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată, ca neîntemeiată.

I. A solicitat pârâtul admiterea excepției inadmisibilității cererii de chemare în judecată, pentru următoarele motive:

I.1. Actul a cărui desecretizare se solicită [stenograma ședinței Consiliului Suprem de Apărare a Țării (CSAT) din data de 28 noiembrie 2024] nu este act administrativ în sensul art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 554/2004).

A solicitat ca instanța să observe că o stenogramă, indiferent de emitent, nu îndeplinește condițiile cumulative cerute de dispozițiile Legii nr. 554/2004 pentru a fi considerată act administrativ, deoarece nu produce efecte juridice directe (stenogramele nu generează, nu modifică și nu sting drepturi sau obligații juridice și nu este un act unilateral cu caracter decizional (stenogramele sunt emise pentru uz intern, fără a reglementa raporturi juridice externe).

În jurisprudența instanțelor de contencios administrativ, actele care nu produc efecte juridice directe nu sunt considerate acte administrative.

Stenogramele ședințelor CSAT reprezintă simple înregistrări ale unor discuții și deliberări în cadrul CSAT, fiind similare deliberărilor completurilor de judecată. Stenogramele ședințelor CSAT conțin informații privind deliberarea „autorității administrative autonome investită, potrivit Constituției, cu organizarea și coordonarea unitară a activităților care privesc apărarea țării și siguranța națională”, astfel cum reiese din dispozițiile art. 1 din Legea nr. 415/2002 privind organizarea și funcționarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării, cu modificările și completările ulterioare (denumită, în continuare, Legea nr. 415/2002).

Totodată, întrucât reprezintă o operațiune tehnică, realizată în activitatea curentă a CSAT și nu au natura juridică a unui act administrativ, producător de efecte juridice, aceste documente nu pot fi supuse controlului judecătoresc raportat la dispozițiile art. 2 din Legea nr. 415/2002, conform cărora „activitatea Consiliului Suprem de Apărare a Țării este supusă examinării și verificării parlamentare”.

I.2. Stenograma ședinței CSAT din data de 28 noiembrie 2024 este un document cu caracter clasificat prin chiar voința legiuitorului, fiind imposibilă declassificarea acesteia.

Potrivit art. 12 alin. (1) din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, cu modificările și completările ulterioare, se exceptează de la accesul liber al cetățenilor informațiile din domeniul apărării naționale, siguranței și ordinii publice, precum și informațiile privind deliberările autorităților, dacă fac parte din categoria informațiilor clasificate, potrivit legii.

De asemenea, potrivit art. 10 din Legea nr. 51/1991 privind securitatea națională a României, republicată, cu modificările și completările ulterioare, „activitatea de informații pentru realizarea securității naționale are caracter secret de stat”, iar „informațiile din acest domeniu nu pot fi comunicate decât în condițiile acestei legi” (respectiv: președintelui Senatului, președintelui Camerei Deputaților, precum și comisiilor permanente pentru apărare, ordine publică și siguranță națională ale celor două camere ale Parlamentului; miniștrilor și șefilor departamentelor din ministere, când informațiile privesc probleme ce au legătură cu domeniile de activitate pe care le coordonează sau de care răspund; organelor de urmărire penală, când informațiile privesc săvârșirea unei infracțiuni).

Totodată, potrivit Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 182/2002), precum și Hotărârii Guvernului nr. 585/2002 pentru aprobarea Standardelor naționale de protecție a informațiilor clasificate în România, cu modificările și completările ulterioare, decizia de declassificare aparține emitentului, acesta fiind singurul în măsură să aprecieze acest lucru în raport de importanța valorii sociale ocrotite avute în vedere la momentul clasificării.

Legea nr. 415/2002, prin dispozițiile art. 7 alin. (1), prevede în mod imperativ faptul că ședințele CSAT au caracter secret. Pe cale de consecință, documentul care redă, în scris,

discuțiile din cadrul ședinței este, de asemenea, clasificat, supunându-se aceluiași regim juridic.

Drept urmare, afirmațiile reclamantei potrivit cărora „*prin secretizarea acesteia s-a urmărit ascunderea încălcării legii (...)*” sunt nefondate, având în vedere că ședința, respectiv stenograma ședinței, nu au fost clasificate de CSAT, de Președintele sau membrii Consiliului, ci legiuitorul însuși a statuat, imperativ, că ședințele acestuia sunt clasificate, astfel încât declasificarea sau comunicarea publică a documentului care redă, în scris, dezbaterile ședinței este inadmisibilă.

II. A solicitat pârâțul admiterea excepției lipsei de interes a cererii de chemare în judecată, vă pentru următoarele motive:

Interesul acțiunii reclamantei nu rezidă într-un interes legitim privat, ci în protejarea interesului legitim public, ceea ce legea nu permite în mod absolut.

Pârâțul a citat și reiterat dispozițiile art. 1 alin. (1) și ale art. 2 alin. (1) lit. p) din Legea nr. 554/2004, arătând că, dacă în materia acțiunilor de drept comun, legea de procedură civilă reglementează condiția interesului pentru exercitarea acțiunii civile, în materia contenciosului administrativ, condiția este particularizată la un alt nivel.

În continuare, pârâțul a citat și reiterat dispozițiile art. 32 și ale art. 33 teza I din Codul de procedură civilă.

Doctrina a definit interesul ca fiind acel folos practic, material sau moral, urmărit de cel care a pus în mișcare acțiunea civilă, indiferent de forma concretă de manifestare a acesteia. Condiția interesului de a fi determinat implică existența unui folos practic concret care îl vizează pe cel care recurge la forma procesuală, apreciabil în speță, iar nu de un interes de principiu. Interesul este născut și actual atunci când, dacă cel interesat nu ar recurge la acțiune în momentul respectiv, s-ar expune prin aceasta la un prejudiciu.

Dacă pentru orice acțiune interesul general al respectării legii nu poate justifica o acțiune și nu poate fi identificat cu interesul personal, în materia contenciosului administrativ explicitarea și particularizarea operează prin lege, respectiv potrivit art. 8 care prevede în mod explicit faptul că trebuie să fie vorba de o vătămare a dreptului subiectiv sau interesului legitim propriu al reclamantului, și posibil, și de o vătămare a interesului public, dar numai decurgând din cea dintâi.

Spre deosebire de dreptul comun, Legea nr. 554/2004 oferă subiecților de drept privat un mecanism de contencios administrativ subiectiv, dar invocarea interesului public de către reclamant poate avea loc numai în subsidiar, în măsura în care vătămarea interesului public decurge din încălcarea dreptului subiectiv sau a interesului legitim privat.

În același sens a statuat și Curtea Constituțională a României prin Decizia nr. 66/2009.

Prin urmare, considerentele deciziei antereferite clarifică faptul că atribuția apărării unui interes legitim public aparține competenței autorităților publice (Avocatul Poporului, Ministerul Public, Agenția Națională a Funcționarilor Publici, Prefectul), nu persoanelor fizice sau juridice de drept privat.

În cazul de față reclamanta nu a justificat un interes legitim privat, aceasta acționând în protejarea unui interes public, arătând că demersul său este justificat prin aceea că „în ședința CSAT din 28 noiembrie 2024 (...) s-a hotărât în mod fraudulos împiedicarea exercitării drepturilor electorale ale cetățenilor români cu drept de vot (...)”. Or, această abordare nu doar că nu permite identificarea unui interes privat, dar este, în realitate, însăși descrierea a ceea ce constituie, juridic, în mod clasic, invocarea interesului public.

Prin urmare reclamanta doar clamează, la nivel formal, existența unui interes legitim privat în acționarea căruia ar fi formulat cererea de chemare în judecată, dar nu este posibilă identificarea și indicarea elementelor concrete ale unei situații personale proprii, distincte de coordonatele situației funcționării societății în ansamblul ei.

III. A solicitat admiterea excepției lipsei calității procesual active a reclamantei, pentru următoarele motive:

Calitatea procesuală presupune existența unei identități între cel care formulează cererea și cel care este titularul dreptului din raportul juridic dedus judecății (calitate

procesuală activă) și cel împotriva căruia este îndreptată cererea și persoana obligată în același raport juridic dedus judecății (calitate procesuală pasivă).

A citat dispozițiile art. 36 din Codul de procedură civilă.

Prin urmare, pentru analiza calității procesuale este suficient să se probeze faptul că reclamantul este titularul dreptului din raportul juridic dedus judecății, iar pârâtul este cel obligat în același raport juridic.

Întrucât reclamantul este cel care declanșează procedura judiciară, lui îi revine obligația, în temeiul art. 194 din Codul de procedură civilă de a justifica atât calitatea sa procesuală, cât și calitatea procesuală a pârâtului. Lipsa acestei corespondențe este sancționată de către legiuitor conform prevederilor art. 40 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

A citat dispozițiile art. 249 din Codul de procedură civilă.

În prezentul dosar, raportat la obiectul cererii de chemare în judecată și temeiul de drept indicat în susținerea acesteia, rezultă faptul că este necesară justificarea calității procesuale active a reclamantei inclusiv din prisma legii speciale, respectiv Legea nr. 554/2004, prin dovedirea calității impuse de legea contenciosului administrativ de „persoană vătămată”.

Analizând cererea de chemare în judecată rezultă că reclamanta nu justifică în niciun fel calitatea sa de persoană vătămată, nefăcând dovada unei încălcări sau vătămări a vreunui drept sau interes legitim personal prejudiciat în accepțiunea dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. p) din Legea nr. 554/2004 prin stenograma ședinței CSAT din 28 noiembrie 2024.

Limitarea dreptului la acțiune are caracter legal (condițiile „calității procesuale active” și a „interesului” având temei în lege), urmărește un scop legitim (protecția drepturilor și a libertăților altora), fiind necesară într-o societate democratică și bucurându-se de proporționalitate.

Astfel, în motivarea cererii de chemare în judecată sub aspectul calității procesuale active, reclamanta justifică interesul legitim și calitatea procesuală activă în formularea acțiunii, limitându-se la a invoca dispozițiile art. 1 alin. (1) din Legea nr. 554/2004.

Față de cele de mai sus, a apreciat pârâtul că reclamanta nu a făcut dovada calității procesuale active, iar cererea care face obiectul prezentului demers judiciar este formulată împotriva unei persoane lipsite de calitate procesuală activă.

IV. În măsura în care instanța va respinge excepțiile invocate, a solicitat respingerea, ca neîntemeiată, a cererii de chemare în judecată, urmând ca instanța să ia act de faptul că pârâtul înțelege să își mențină apărările invocate în susținerea excepțiilor ca apărări pe fondul cererii de chemare în judecată.

IV.1. Dispozițiile Legii nr. 415/2002 prevăd *expressis verbis* caracterul clasificat al ședințelor CSAT

Astfel cum s-a argumentat pe larg la pct. I din întâmpinare, legiuitorul însuși a statuat, în mod imperativ, faptul că ședințele CSAT sunt clasificate, motiv pentru care și debaterile ședințelor CSAT au caracter clasificat *ope legis*. Prin urmare, declasificarea stenogramei ședinței CSAT din 28 noiembrie 2024 nu este posibilă întrucât contravine dispozițiilor exprese ale legii speciale incidente în cauză, respectiv Legea nr. 415/2002.

Totodată, sunt eronate susținerile cuprinse în cererea de chemare în judecată, conform cărora „*au fost declassificate de către Președintele României Klaus Iohannis, cinci documente clasificate prezentate în ședința CSAT din 28 noiembrie 2024, la solicitarea instituțiilor emitente*”, respectiv „*desecretizarea de către Președintele României a unor documente clasificate emise de alte autorități (...)*”. Documentele publicate pe site-ul Administrației Prezidențiale la data de 4 decembrie 2025 nu au fost declassificate de către Președintele României sau de către Consiliul Suprem de Apărare a Țării, ci de către instituțiile emitente, conform prevederilor legale în vigoare.

Potrivit Legii nr. 182/2002, decizia de declassificare aparține emitentului, fapt susținut de practica judiciară a Curții Constituționale și a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Dintre numeroasele decizii, a menționat pârâtul, cu titlu de exemplu, Decizia Curții Constituționale nr. 21/2018, potrivit căreia „*Singura entitate competentă să aprecieze dacă este posibilă declassificarea totală ori trecerea într-un grad inferior de clasificare este, în mod rezonabil,*

chiar cea care a clasificat informația sau documentul, aceasta fiind în măsură să aprecieze în raport cu importanța valorii sociale ocrotite avute în vedere la momentul clasificării” (paragraful 10).

Mai mult decât atât, actul care a condus la anularea alegerilor prezidențiale din anul 2024 este Hotărârea Curții Constituționale nr. 32/2024, emisă în baza prerogativelor atribuite Curții prin norma fundamentală. Astfel, potrivit art. 146 lit. f) din Constituție, singura autoritate care veghează la respectarea procedurii pentru alegerea Președintelui României și confirmă rezultatele sufragiului este Curtea Constituțională a României, iar deciziile sale sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor de la publicarea acestora în Monitorul Oficial al României, conform art. 147 alin. (4).

Or, în cauza de față, Curtea Constituțională nu a fost sesizată de către Președintele României sau de către CSAT și nici nu și-a întemeiat decizia pe o hotărâre sau pe un alt document emis de CSAT, ci a acționat în limitele competențelor proprii, în respectul Constituției.

IV.2. Având în vedere caracterul clasificat al stenogramei Ședinței CSAT din 28 noiembrie 2024 nu este posibilă publicarea acesteia.

Pentru informarea populației, ulterior desfășurării ședinței CSAT din data de 28 noiembrie 2024, a fost transmis un comunicat de presă cuprinzând informații cu privire la tema discutată, care au putut fi făcute publice fără a prejudicia securitatea națională, conform normelor legale în vigoare, acesta fiind publicat pe site-ul Administrației Prezidențiale, la secțiunea Comunicate de presă.

Desecretizarea stenogramei ședinței CSAT din 28 noiembrie 2024 a fost solicitată prin multiple petiții, plângeri prelabile sau contestații. De asemenea, instanțele de judecată au fost sesizate cu cereri având acest obiect, pronunțându-se soluții de respingere a acestora ca inadmisibile și, ulterior, constatându-se autoritatea de lucru judecat. Cu titlu de exemplu a fost amintită sentința nr. 3 din 15 ianuarie 2025 pronunțată de Curtea de Apel București în dosarul nr. 8159/2/2024, rămasă definitivă prin nerecurare.

Pentru toate aceste motive a solicitat pârâtul respingerea cererii reclamantei de obligare a CSAT să publice *„pe site-ul administrației prezidențiale în secțiunea dedicată Consiliului Suprem de Apărare a Țării documentele declasificate”*.

IV.3. Netemeinicia și nedovedirea cheltuielilor de judecată

Cu titlu principal, având în vedere că solicitarea referitoare la cheltuielile de judecată reprezintă un capăt de cerere accesoriu cererii principale, a solicitat pârâtul respingerea acestuia ca urmare a respingerii cererii principale.

Cu titlu subsidiar, a solicitat a se constata că nu există un fundament real pe baza căruia să fie solicitate aceste cheltuieli de judecată.

Astfel, pentru a solicita cheltuieli de judecată, în conformitate cu art. 452 din Codul de procedură civilă, reclamanta trebuie să facă dovada existenței acestor cheltuieli de judecată, probatoriu ce nu a fost regăsit în cadrul cererii de chemare în judecată.

Pentru toate motivele expuse în precedent a solicitat pârâtul respingerea, ca neîntemeiată, a cererii de chemare în judecată formulată de reclamanta Axinte Lăcrămioara în contradictoriu cu Consiliul Suprem de Apărare a Țării.

Prin răspunsul la întâmpinare depus la data de 9 ianuarie 2026 (filele 46-50 dosar) reclamanta a invocat excepția lipsei dovezii calității de reprezentant al pârâtului Consiliul Suprem de Apărare a Țării.

Potrivit art. 84 alin. 1 din Codul de procedură civilă, persoanele juridice sunt reprezentate în mod convențional numai de avocați sau consilieri juridici.

În speță, întâmpinarea trimisă la dosarul cauzei nu este a pârâtului Consiliul Suprem de Apărare a Țării, ci este a Secretariatului General al Administrației Prezidențiale, și este semnată de persoane care nu sunt consilieri juridici și care nu prezintă mandat de reprezentare din partea pârâtului Consiliul Suprem de Apărare a Țării.

Potrivit Constituției României, Consiliul Suprem de Apărare a Țării face parte din Administrația publică centrală de specialitate (art. 108 din Titlul III Autoritățile publice Capitolul V Administrația publică Secțiunea Administrația publică central de specialitate).

A citat pârâtul dispozițiile art. 1 și ale art. 11 din Legea nr. 415 din 27 iunie 2002 privind organizarea și funcționarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării, arătând că este absolut fals că pârâtul Consiliul Suprem de Apărare a Țării ar fi „un serviciu public aflat la dispoziția Președintelui României”, astfel încât ar putea fi reprezentat de Administrația Prezidențială.

Așadar nu are absolut nicio valoare dispoziția din Regulamentul de organizare și funcționare a Administrației prezidențiale care stabilește că atribuțiile de reprezentare în instanță a Consiliului Suprem de Apărare a Țării ar reveni Secretariatului General al Administrației Prezidențiale, Regulament care, de altfel, nici nu este publicat în Monitorul Oficial.

Având în vedere că, potrivit art. 92 alin. 1 din Constituția României și art. 5 alin. 1 din Legea nr. 415 din 27 iunie 2002 privind organizarea și funcționarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării, Președintele României îndeplinește funcția de președinte al Consiliului Suprem de Apărare a Țării, rezultă că întâmpinarea depusă la dosar în numele pârâtului trebuia semnată de Președintele României sau de un avocat sau consilier juridic cu mandat atașat întâmpinării, așa cum prevede art. 84 alin. 1 din Codul de procedură civilă.

În raport de excepția lipsei dovezii calității de reprezentant al pârâtului care a depus la dosar întâmpinare pentru pârâtul CSAT, a solicitat reclamanta ca instanța să pună în vedere pârâtului ca, într-un termen scurt, să acopere această neregularitate, iar în cazul în care neregularitatea nu se va remedia, instanța să anuleze întâmpinarea ca trimisă la dosar de o persoană care nu a făcut dovada calității de reprezentant al pârâtului.

II. În legătură cu excepția inadmisibilității cererii de chemare în judecată, reclamanta a solicitat respingerea acesteia, ca nefondată, pentru următoarele motive:

Prin cererea de chemare în judecată s-a solicitat desecretizarea (declasificarea) stenogramei ședinței CSAT din 28 noiembrie 2024, întrucât clasificarea acestei stenograme s-a făcut în scopul ascunderii încălcării legii, a restrângerii ilegale a exercițiului dreptului de vot și de a împiedica interesul legitim de a avea un președinte ales prin votul cetățenilor cu drept de vot, ca exprimare a suveranității poporului.

Dreptul său de a cere desecretizarea (declasificarea) stenogramei este prevăzut de art. 20 din Legea nr. 189/2002 privind protecția informațiilor clasificate.

A citat dispozițiile art. 1 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 și a arătat reclamanta că s-a adresat întâi pârâtului, căruia i-a cerut să desecretizeze (declasifice) stenograma ședinței, pentru motivele pe care le-a arătat și în cererea de chemare în judecată, astfel încât cererea sa este admisibilă, contrar celor susținute în întâmpinarea trimisă de o persoană care nu are calitate de reprezentant al pârâtului.

A citat apoi dispozițiile art. 10 din Regulamentul de organizare și funcționare a CSAT, aprobat prin Hotărâre a CSAT.

Chiar dacă art. 7 alin. 1 din Legea nr. 415/2002 prevede că ședințele CSAT au caracter secret, aceste dispoziții nu exclud aplicarea Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, care stabilește la art. 15 lit. f) care sunt nivelurile de secretizare care se atribuie informațiilor clasificate din clasa secrete de stat și care sunt: strict secret de importanță deosebită, strict secrete și secrete.

Prin urmare Legea nr. 415/2002 are caracter de lege generală, aplicabilă organizării și funcționării CSAT, iar Legea nr. 182/2002 are caracter de lege specială pentru toate informațiile clasificate, inclusiv acelea ale pârâtului CSAT.

III. În legătură cu excepția lipsei de interes, a solicitat reclamanta respingerea acesteia ca nefondată.

A susținut că interesul său este unul personal; este cetățean roman cu drept de vot și a votat în turul I al alegerilor prezidențiale din data de 24 noiembrie 2024, iar votul său valabil exprimat, contabilizat în rezultatele validate de Curtea Constituțională prin Hotărârea nr. 31/02.12.2024, a fost anulat ca urmare a celor discutate în ședința CSAT din 28 noiembrie 2024.

Mai mult decât atât, a fost împiedicată să voteze în turul al II-lea din 8 decembrie 2024, deși era înscrisă în lista electorală permanentă și nu i s-a interzis prin hotărâre

judecătorească definitivă dreptul de vot. Prin urmare, are dreptul să afle ce s-a discutat în ședința CSAT din 28 noiembrie 2024, întrucât Președintele României de la acea vreme, Klaus Werner Iohannis, a recunoscut, în declarația de presă din 6 decembrie 2024, că la baza anulării alegerilor prin Hotărârea CCR nr. 32/06.12.2024, s-a aflat această ședință a CSAT.

A citat reclamanta declarația de presă, care se găsește pe site-ul administrației prezidențiale <https://www.presidency.ro/ro/media/declaratii-de-presa/declaratia-de-presa-sustinuta-de-presedintele-romaniei-klaus-iohannis-la-palatul-cotroceni>.

Reclamanta a apreciat că în acea ședință CSAT s-a hotărât ca alegerile prezidențiale din 2024 să fie anulate, dar și strategia prin care acest lucru să se întâmple, respectiv: solicitarea sprijinului unor organizații neguvernamentale, deklasificarea cu încălcarea legii a unor documente întocmite de serviciile de informații, publicarea acestor documente declassificate ilegal pe site-ul administrației prezidențiale, solicitarea sprijinului Școlii Naționale de Studii Publice și Administrative ca să ceară Curții Constituționale anularea alegerilor și în sfârșit anularea alegerilor de către Curtea Constituțională.

Întrucât această strategie a fost stabilită în cadrul CSAT cu unicul scop de a anula votul său valabil exprimat, dar și a celorlalte peste 9 milioane de cetățeni cu drept de vot care au votat în turul I al alegerilor prezidențiale, precum și împiedicarea sa și a tuturor cetățenilor înscrși în listele electorale permanente să voteze în turul al II-lea unul dintre cei doi candidați care s-au clasat pe primele locuri, clasificarea ca secretă a stenogramei ședinței CSAT este ilegală, potrivit art. 24 alin. 5 din Legea nr. 182/2002.

IV. În ce privește excepția lipsei calității procesuale active, a solicitat reclamanta respingerea acesteia ca nefondată.

Calitatea sa de parte vătămată prin secretizarea stenogramei ședinței CSAT rezultă fără dubiu așa cum s-a arătat, din faptul că votul său valabil exprimat în data de 24 noiembrie 2024 a fost aruncat la gunoi, deși fusese numărat și contabilizat atât de biroul electoral al secției de votare de biroul electoral de circumscripție, dar și prin Hotărârea CCR nr. 31 din 2 decembrie 2024, dar și prin împiedicarea sa, cetățean cu drept de vot, înscris în lista electorală permanentă, de a vota în turul al II-lea din 8 decembrie 2024, iar această vătămare s-a produs ca urmare a strategiei discutate în ședința CSAT din 28 noiembrie 2024.

V. Pe fondul cauzei, chiar dacă art. 7 alin. 1 din Legea nr. 415/2002 prevede că ședințele CSAT au caracter secret, aceste dispoziții nu exclud aplicarea Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, care stabilește la art. 15 lit. f) care sunt nivelurile de secretizare care se atribuie informațiilor clasificate din clasa secrete de stat, respectiv: strict secret de importanță deosebită, strict secrete și secrete.

Prin urmare Legea nr. 415/2002 are caracter de lege generală, aplicabilă organizării și funcționării CSAT, iar Legea nr. 182/2002 are caracter de lege specială pentru toate informațiile clasificate, inclusiv acelea ale pârâtului CSAT.

A citat dispozițiile art. 24 alin. (5) din Legea nr. 182/2002, precum și declarația Președinte al României Klaus Werner Iohannis din seara zilei de 6 decembrie 2024.

Din motivarea Hotărârii CCR nr. 32/06.12.2024 rezultă că anularea alegerilor s-a făcut exclusiv pe baza documentelor declassificate publicate pe site-ul administrației prezidențiale <https://www.presidency.ro/ro/media/comunicate-de-presa/comunicat-de-presa1733327193>.

Totodată, declassificarea documentelor publicate pe site-ul administrației prezidențiale s-a făcut cu încălcarea dispozițiilor art. 24 alin. (4) cu raportare la art. 15 lit. f) din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, dreptul de a desecretiza aceste documente fiind atribuită legal numai Guvernului României, la solicitarea motivată a instituțiilor emitente (departamente din cadrul serviciilor de informații).

Așadar atât din comunicatul din 4 decembrie 2024 dar și din declarația de presă rezultă că declassificarea a fost aprobată de Președintele CSAT, deși fiind vorba de documente enumerate la art. 15 lit. f) din Legea nr. 182/2002, declassificarea putea fi făcută doar prin hotărâre de Guvern.

Reclamanta a solicitat ca instanța să observe că în întâmpinare la fila 7 primul paragraf este citat un paragraf din Decizia CCR nr. 21/2018 (paragraful 10) dar acesta nu reprezintă

opinia Curții Constituționale, ci este punctul de vedere al instanței în fața căreia s-a invocat excepția de neconstituționalitate, respectiv Înalta Curte de Casație și Justiție.

Opinia Curții Constituționale este exprimată în paragraful 71 din Decizia CCR nr. 21/2008, apreciind reclamanta că și paragraful 40 din această decizie este relevant.

Dacă Președintele CSAT a aprobat declasificarea documentelor prezentate în ședința CSAT, la solicitarea unor organizații neguvernamentale, cum a declarat în seara zilei de 6 decembrie 2024 și decizia de declasificare ar aparține emitentului, cum se susține în paragraful final al paginii 6 al întâmpinării depuse la dosar, a arătat reclamanta că nu înțelege de ce pârâtul se opune declasificării stenogramei ședinței CSAT din 28 noiembrie 2025.

În legătură cu capătul de cerere având ca obiect obligarea pârâtului să publice pe site-ul administrației prezidențiale în secțiunea Consiliului Suprem de Apărare a Țării stenograma declasificată, dacă documentele prezentate în ședința CSAT din 28 noiembrie 2024, după declasificare au fost publicate pe site-ul administrației prezidențiale, nu există niciun impediment legal ca și stenograma declasificată să fie publicată pe site.

În ce privește cheltuielile de judecată, pentru judecata acțiunii a depus la dosarul cauzei dovada achitării taxei judiciare de timbru de 100 lei, astfel încât susținerea din întâmpinare că n-ar exista „un fundament real pe baza căruia să fie solicitate aceste cheltuieli de judecată” este nefondată.

Față de cele arătate mai sus, a solicitat reclamanta, în principal, anularea întâmpinării pentru lipsa dovezii calității de reprezentant, iar în subsidiar, respingerea atât a excepțiilor, cât și a apărărilor pârâtului și admiterea acțiunii așa cum a fost formulată.

Prin punctul de vedere depus la data de 16 ianuarie 2026 (filele 53-56 dosar), pârâtul a solicitat respingerea ca inadmisibilă, în principiu, a cererii de intervenție accesorie formulate de Partidul Alianța pentru Unirea Românilor (AUR), pentru următoarele motive:

În cauză nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru admisibilitatea în principiu a cererii de intervenție accesorie.

În privința interesului, trebuie reținut că, întrucât legiuitorul nu a definit interesul, în doctrină s-a arătat că prin interes înțelegem folosul practic, imediat pe care-l are o parte pentru a justifica punerea în mișcare a acțiunii judiciare.

Astfel, este esențial ca folosul practic urmărit de demersul judiciar, să fie imediat, cu alte cuvinte acest folos urmărit trebuie să fie o consecință directă a respectivului demers judiciar.

Totodată, așa cum s-a subliniat în doctrină, „interesul trebuie să fie determinat, adică să fie vorba de un folos practic concret care se apreciază la speță, iar nu de un folos de principiu”. Doctrina a reținut ca o condiție esențială a interesului aceea ca acesta să fie determinat, adică să conștă într-un folos practic, imediat, concret, care se apreciază în legătură cu cauza unde se face respectivul demers judiciar.

Intervenientul accesoriu nu are o pretenție proprie, ci participarea lui la proces este efectul dorinței de a susține una dintre părțile care se judecă, situație în care intervenientul accesoriu trebuie să justifice un interes propriu, care trebuie raportat la efectele pe care le-ar putea avea asupra drepturilor sale statuarea de către instanță cu privire la petitele cu care a fost investită.

Din acest punct de vedere, interesul intervenientului accesoriu este mai degrabă unul preventiv, prin formularea cererii de intervenție acesta urmărind prevenirea unui prejudiciu pe care l-ar putea suferi, direct sau indirect, dacă partea în favoarea căreia intervine nu ar avea câștig de cauză.

Conform practicii Înaltei Curți de Casație și Justiție, intervenientul accesoriu nu este un simplu apărător al uneia dintre părți, fiind necesar ca acesta să justifice un interes propriu în a lua parte la rezolvarea litigiului. Astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că „la momentul pronunțării asupra admisibilității în principiu a cererii de intervenție accesorie, instanța trebuie să aibă în vedere domeniul de aplicare al intervenției și interesul propriu al terțului în legătură cu modul de soluționare a acțiunii principale. Aceasta, deoarece, terțul care intervine nu este un simplu apărător al părții în favoarea căreia intervine, ci el are un interes

propriu la judecata procesului respectiv, pentru că, prin aceasta, poate evita să fie acționat ulterior în judecată de partea pe care o sprijină” (Decizia nr. 52/2019).

În cauza dedusă judecării, pretinsul interes justificat de petent pentru a i se admite calitatea de intervenient accesoriu se bazează pe dreptul „de a participa în calitate de competitor în anul 2024 la scrutinul electoral pentru alegerea Președintelui României”.

Or, în aceste condiții, este evident faptul că petentul nu invocă un interes propriu întrucât nu invocă împrejurări din care să rezulte că situația juridică a acestuia poate fi influențată de soluția ce se va pronunța în această cauză care are ca obiect principal „obligatia de a face”, respectiv obligarea administrației la desecretizarea stenogramei ședinței CSAT din 28 noiembrie 2024.

Având în vedere faptul că pretinsul interes justificat de petent este străin obiectului concret al cauzei, nu este îndeplinită condiția de a fi un interes determinat și personal prin raportare la speță și din această perspectivă, a apreciat pârâtul că prezenta cerere de intervenție accesorie este inadmisibilă.

În măsura în care instanța va admite în principiu cererea de intervenție accesorie formulată de către Partidul AUR, în temeiul art. 205 din Codul de procedură civilă pârâtul a depus întâmpinare și a solicitat a se avea în vedere următoarele argumente:

I. A invocat pârâtul excepția inadmisibilității cererii de intervenție accesorie și a solicitat admiterea acesteia pentru următoarele motive:

Cu titlu prealabil, a arătat pârâtul că își menține toate apărările prezentate în cuprinsul întâmpinării depuse la dosarul cauzei, inclusiv cu privire la excepțiile inadmisibilității cererii de chemare în judecată și a lipsei de interes.

Suplimentar față de argumentele dezvoltate în cuprinsul întâmpinării, a precizat pârâtul faptul că, potrivit prevederilor art. 2 din Legea nr. 415/2002 privind organizarea și funcționarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 415/2002), „*activitatea Consiliului Suprem de Apărare a Țării este supusă examinării și verificării parlamentare*”.

A menționat faptul că la data de 16 decembrie 2025, Comisiile reunite pentru apărare, ordine publică și siguranță națională din Camera Deputaților și Senat (din care fac parte și membrii AUR) au analizat, în ședință comună, Raportul Consiliului Suprem de Apărare a Țării privind activitatea desfășurată în anul 2024, în cadrul dezbaterilor, membrii comisiilor au evaluat rolul CSAT în coordonarea strategică a sistemului național de apărare și au hotărât, cu votul majorității membrilor prezenți, adoptarea unui aviz comun favorabil asupra activității desfășurate pe parcursul anului 2024 de către această autoritate.

Așadar, activitatea CSAT pe anul 2024 a fost, deja, supusă verificării și controlului parlamentar, conform legii.

II. A mai invocat excepția lipsei de interes a cererii de intervenție accesorie și a solicitat admiterea acesteia pentru următoarele motive:

II.1. Conform Procesului-verbal nr. 222C/BEC/PR2024 din 10 octombrie 2024, Partidul AUR a fost reprezentant la alegerile prezidențiale din noiembrie 2024 de către domnul Simion George-Nicolae care, în urma desfășurării turului 1 al alegerilor, nu a întrunit numărul de voturi pentru a putea participa în turul 2 al respectivelor alegeri (nu s-a plasat pe unul din primele două locuri), acesta clasându-se pe locul 4, conform rezultatului votului. Drept urmare, anularea alegerilor prezidențiale din anul 2024 nu a produs niciun prejudiciu candidatului AUR, ci dimpotrivă, i-a profitat, având în vedere că acesta a candidat, din nou, la alegerile prezidențiale desfășurate în anul 2025, de această dată clasându-se pe primul loc în turul 1, fapt ce i-a asigurat și participarea în turul 2, din data de 18 mai 2025.

Din această perspectivă, se poate constata că demersul juridic este, evident, lipsit de interes.

II.2. Cererea de intervenție este lipsită de interes și prin prisma faptului că alegerile prezidențiale au fost anulate prin Hotărârea Curții Constituționale nr. 32/2024, în baza prerogativelor atribuite acesteia de Constituția României, iar nu prin stenograma ședinței CSAT din 28 noiembrie 2024, a cărei desecretizare se solicită. Curtea Constituțională nu a fost sesizată de către Președintele României sau de către CSAT și nici nu și-a întemeiat

decizia pe o hotărâre sau pe un alt document emis de CSAT, ci a acționat în limitele competențelor proprii, în respectul Constituției.

II.3. Înregistrările ședințelor CSAT nu sunt acte administrative, conform legii (cum în mod eronat susțin reclamanta și intervenientul), întrucât nu dau naștere, nu modifică și nu sting raporturi juridice, deci nu sunt producătoare de efecte juridice, ci reprezintă operațiuni tehnice de înregistrare a deliberărilor și votului membrilor Consiliului Suprem de Apărare a Țării, fiind lipsite de valoare juridică. Acestea sunt similare cu deliberările completurilor de judecată.

Prin urmare, prevederile art. 1 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, invocate în cererea de intervenție, nu sunt aplicabile în prezenta cauză, întrucât stenograma ședinței CSAT nu întrunește trăsăturile caracteristice ale actului administrativ.

Având în vedere natura înregistrărilor, acestea nu se comunică autorităților/instituțiilor publice, persoanelor fizice sau juridice, nici chiar membrilor Consiliului.

Într-un scenariu ipotetic în care o instanță de judecată, făcând abstracție de cadrul legal în vigoare, ar decide desecretizarea înregistrării ședinței din data de 28 noiembrie 2024, demersul nu ar produce efecte nici în privința anulării alegerilor din anul 2024, câtă vreme nu a fost dispusă prin stenograma ședinței a cărei desecretizare se solicită, și nici în privința reclamantei sau a intervenientului. Acest fapt evidențiază, și sub acest aspect, lipsa de interes a intervenientului, dar și a reclamantei.

II.4. În cererea de intervenție se susține că secretizarea ședinței CSAT i-a afectat reclamantei dreptul de vot, însă nu se aduc probe și argumente viabile în acest sens, fapt ce echivalează cu lipsa unui interes determinat, în raport de obiectul dedus judecătii. Or simplele afirmații ale intervenientului nu-l scutesc pe acesta de sarcina probei și nici nu echivalează cu dovedirea alegațiilor sale.

II.5. Conform pct. 6 din cererea de intervenție accesorie, formularea unei cereri de intervenție voluntară accesorie este singurul mijloc procesual care conferă Partidului AUR posibilitatea reală de a participa la judecată și de a-și exprima punctul de vedere. Aceste afirmații sunt lipsite de orice fundament, câtă vreme orice persoană fizică sau juridică, de drept public sau privat, se poate adresa instanței când se consideră vătămată în drepturile și interesele sale legitime.

Având în vedere că, de la ședința CSAT din 28 noiembrie 2024 și până la introducerea acestei cereri, s-a scurs o perioadă mai mare de un an, se poate remarca pasivitatea Partidului AUR și netemeinicia susținerilor sale.

II.6. Afirmațiile din cererea de intervenție accesorie, conform cărora „participarea Partidului AUR este necesară pentru a asigura respectarea dreptului la apărare și a posibilității ca instanța să aibă în față toate elementele relevante privind efectele actului contestat” sunt complet eronate, în contextul în care Codul de procedură civilă garantează dreptul la apărare tuturor participanților la proces (art. 13), iar judecătorul are îndatorirea să stăruie, prin toate mijloacele legale, pentru a preveni orice greșeală privind aflarea adevărului în cauză, pe baza stabilirii faptelor și prin aplicarea corectă a legii, în scopul pronunțării unei hotărâri temeinice și legale (art. 22).

II.7. Cu referire la afirmațiile de la pct. 19 din cererea de intervenție accesorie, a subliniat pârâtul faptul că nu există o subordonare a Consiliului Suprem de Apărare a Țării față de Guvern, ci, conform art. 119 din Constituția României, CSAT este o autoritate administrativă autonomă, supusă controlului parlamentar.

În contradicție cu cadrul legal în vigoare este și alegația potrivit căreia, „menținerea caracterului clasificat în lipsa unei justificări concrete trebuie supusă controlului instanței”, câtă vreme, pe de o parte, secretizarea este impusă chiar de către legiuitor (ședințele Consiliului Suprem de Apărare a Țării au caracter secret - art. 7 alin. (1) din Legea nr. 415/2002) și, pe de altă parte, activitatea Consiliului Suprem de Apărare a Țării este supusă examinării și verificării parlamentare (art. 2 din Legea nr. 415/2002).

II.8. A reiterat pârâtul faptul că instanțele de judecată au mai fost sesizate cu cereri având acest obiect, pronunțându-se soluții de respingere a acestora ca inadmisibile și, ulterior,

constatându-se autoritatea de lucru judecat. În acest sens, prin întâmpinarea nr. SG/16277 din 17 decembrie 2025, aflată la dosarul cauzei, a fost depusă, cu titlu de exemplu, sentința nr. 3 din 15 ianuarie 2025 pronunțată de Curtea de Apel București în dosarul nr. 8159/2/2024, rămasă definitivă prin nerecurare.

III. În măsura în care instanța va respinge excepțiile invocate, a solicitat pârâtul respingerea, ca neîntemeiată, a cererii de intervenție accesorie, urmând ca instanța să ia act de faptul că pârâtul înțelege să își mențină apărările formulate în susținerea excepțiilor invocate ca apărări pe fondul cererii.

Prin înscrisul depus la data de 16 februarie 2026 (f.73-78 dosar), reclamanta și-a modificat cererea de chemare în judecată, în sensul că solicită în principal ca instanța:

1. să constate că la data de 25 septembrie 2025, când a cerut pârâtului desecretizarea, stenograma ședinței CSAT din 28 noiembrie 2024 și înregistrarea pe bandă magnetică a acestei ședințe, nu erau informații clasificate în clasa de secretizare secrete de stat, în înțelesul art. 15 alin. 1 lit. d), cu raportare la art. 17 din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate;

2. să oblige pârâtul CSAT să publice pe pagina de internet destinată acestei autorități stenograma ședinței CSAT din 28 noiembrie 2024 și link-ul de acces la înregistrarea ședinței, care se află stocată pe bandă magnetică;

și, în subsidiar,

3. să oblige pârâtul Consiliul Suprem de Apărare a Țării să desecretizeze stenograma ședinței CSAT din 28 noiembrie 2024 și înregistrarea ședinței stocată pe suport magnetic, întrucât acestea nu îndeplinesc condițiile prevăzute de art. 15 alin. 1 lit. d) cu raportare la art. 17 din Legea nr. 182/2002 pentru a putea fi clasificate ca informații secrete de stat, iar prin secretizarea acestora s-a urmărit ascunderea încălcării legii, respectiv împiedicarea exercitării drepturilor electorale ale cetățenilor români cu drept de vot, respectiv dreptul de vot (dreptul de a-și alege Președintele în turul al II-lea al alegerilor prezidențiale din 8 decembrie 2024), dar și dreptul de a fi ales al celor doi candidați care se clasaseră pe primele două locuri, după numărarea voturilor valabil exprimate în turul I din 24 noiembrie 2024;

4. să oblige pârâtul să publice pe pagina de internet destinată acestei autorități (CSAT) stenograma ședinței CSAT și link-ul de acces la înregistrarea ședinței stocată pe suport magnetic;

5. obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată ocazionate proces.

A precizat că motivele ce urmează se adaugă celor din cererea inițială.

La contestația trimisă la CSAT în data de 25 septembrie 2025, prin care a cerut declasificarea stenogramei ședinței CSAT, pârâtul a refuzat acest lucru, cu unica motivare că ședințele CSAT și, pe cale de consecință și stenogramele acestora sunt clasificate prin voința legiutorului, fapt stipulat expres la art. 7 alin. 1 din Legea nr. 415/2002 privind organizarea și funcționarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării, cu modificările și completările ulterioare, conform cărora ședințele CSAT au caracter secret, astfel încât posibilitatea clasificării nu ar fi fost lăsată la aprecierea acestei autorități întrucât legiutorul a statuat, în mod imperativ, că au caracter secret, iar într-o atare situație, declasificarea sau comunicarea publică a stenogramei ședinței ar reprezenta o încălcare gravă a legii.

Situația din punct de vedere juridic este următoarea:

În primul rând, pârâtului i se aplică dispozițiile Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, fiind chiar autoritatea care asigură coordonarea la nivel național a tuturor programelor de protecție a informațiilor clasificate, potrivit art. 14, iar Președintele României și membrii Consiliului Suprem de Apărare a Țării se află între împuterniciții să atribuie unul din nivelurile de secretizare a informațiilor cu prilejul elaborării lor, așa cum prevede expres art. 19 din aceeași lege.

În al doilea rând, nu toate documentele Consiliului Suprem de Apărare a Țării sunt secrete de stat, prin urmare nici stenogramele ședințelor CSAT sau înregistrărilor pe bandă magnetică a acestor ședințe nu sunt clasificate de lege ca secrete de stat, ci această clasă de secretizare și nivelul de secretizare trebuie atribuite potrivit Legii nr. 182/2002, iar acest lucru rezultă din chiar dispozițiile Legii nr. 415/2002 privind organizarea și funcționarea CSAT.

Dacă art. 12 alin. (1) din Legea nr. 415/2002 privind organizarea și funcționarea CSAT prevede că numai hotărârile care au caracter de secret de stat se comunică cu respectarea prevederilor legale privind protecția informațiilor clasificate, rezultă că această autoritate, în speță pârâțul CSAT, poate adopta și hotărâri care nu au caracter de secret de stat, hotărâri cărora nu li se aplică dispozițiile speciale ale Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate.

Pe site-ul autorității pârâte există o secțiune: Hotărâri emise de CSAT <https://csat.presidency.ro/ro/hotarari-emise-de-csat>, în care sunt publicate 3 hotărâri CSAT, [https://csat.presidency.ro/files/documente/Hotararea CSAT 73 \(2012\).pdf](https://csat.presidency.ro/files/documente/Hotararea%20CSAT%2073%20(2012).pdf), [https://csat.presidency.ro/files/documente/hotarare strategie privatizare CFR M 14391ro.pdf](https://csat.presidency.ro/files/documente/hotarare%20strategie%20privatizare%20CFR%20M%2014391ro.pdf), [https://csat.presidency.ro/files/documente/Ghid SNApT 2Q15-2019 CSAT 14425ro.pdf](https://csat.presidency.ro/files/documente/Ghid%20SNApT%202Q15-2019%20CSAT%2014425ro.pdf)., aceste hotărâri despre care nu se face mențiunea că ar fi declassificate.

Dacă ar fi real ceea ce susține pârâțul că, prin efectul legii, toate ședințele CSAT ar fi secrete de stat și implicit toate documentele rezultate ca urmare a acestor ședințe iar desecretizarea ar fi o încălcare a legii, se întreabă reclamanta cum poate justifica pârâțul publicarea acestor hotărâri pe pagina sa de internet.

În al treilea rând: Condițiile în care o informație beneficiază de protecția juridică a informațiilor clasificate rezultă din dispozițiile Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, la care face trimitere și art. 12 alin. 1 din Legea nr. 415/2002, care se aplică și pârâtului, așa cum a arătat.

Raportând definiția informațiilor secrete de stat, așa cum este prevăzută la art. 15 lit. d) din Legea nr. 182/2002 la dispozițiile art. 12 alin. (1) din Legea nr. 415/2002, rezultă că sunt informații secrete de stat numai Hotărârile care privesc securitatea națională, prin a căror divulgare se pot prejudicia siguranța națională și apărarea țării.

Așadar sunt 2 condiții pentru ca o hotărâre a CSAT, dar și orice altă informație, inclusiv stenogramele ședinței CSAT și înregistrările pe bandă magnetică a ședinței, să se încadreze în categoria informațiilor secrete de stat, condiții care sunt prevăzute expres la art. 15 lit. d) din Legea nr. 182/2002: informația să privească securitatea națională și divulgarea acesteia să fie aptă de a prejudicia siguranța națională și apărarea țării.

Pentru a nu lăsa loc arbitrariului, art. 17 din Legea nr. 182/2002 prevede care informații se încadrează în categoria informațiilor secrete de stat, reclamanta citând și reiterând dispozițiile art. 17 din această lege.

Prin urmare, atunci când informațiile se încadrează între cele enumerate la art. 17 din Legea nr. 182/2002 iar divulgarea acestora ar fi aptă să prejudicieze siguranța națională și apărarea țării, ele se clasifică, prin măsuri procedurale, pe niveluri de secretizare, în funcție de importanța valorilor protejate, potrivit art. 18 alin. 1, într-unul din cele trei niveluri de secretizare, prevăzut de art. 18 alin. 2.

Atribuirea unuia dintre nivelurile de secretizare a informațiilor se face, cu prilejul elaborării lor, de împuterniciții enumerați la art. 19 din Legea nr. 182/2002, reclamanta citând și reiterând dispozițiile art. 19 din această lege.

Așadar, este absolut fals că stenograma ședinței CSAT din 28 noiembrie 2024 și înregistrarea pe bandă magnetică a acesteia ar fi „secrete” prin lege.

Este adevărat că art. 7 alin. (1) din Legea nr. 415/2002 privind organizarea și funcționarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării prevede că ședințele CSAT au caracter secret, dar legea nu prevede că au caracter de secret de stat, ceea ce înseamnă că înțelesul cuvântului „secret” este unul din vorbirea obișnuită, adică nu se dă publicității, nu se face public, nu se desfășoară în public.

De altfel, nici în răspunsul pe care l-a primit, Administrația Prezidențială nu a făcut afirmația că ședințele Consiliului Suprem de Apărare a Țării ar avea caracter de secrete de stat, ci a reprodus textul art. 7 alin. 1 din Legea nr. 415/2002 privind organizarea și funcționarea CSAT: „ședințele Consiliului au caracter secret” și „Legiuitorul însuși a statuat, imperativ, că au caracter secret.” Mat adaugă în finalul răspunsului: „Norma este clară și nu lasă loc de interpretări.”

Așadar, pentru că art. 12 alin. 1 din Legea nr. 415/2002 prevede că numai hotărârilor secrete de stat li se aplică dispozițiile legii privind protecția informațiilor clasificate, iar art. 7 alin. 1 prevede că ședințele CSAT au caracter secret, nu secrete de stat, rezultă fără niciun dubiu că, pentru orice document sau informație care se încadrează în categoria informațiilor secrete de stat, clasificarea ca secrete de stat și atribuirea unui nivel de secretizare, în funcție de importanța valorilor protejate, se face în condițiile reglementate strict de art. 15 lit. d) și f) și art. 17 și 19 din Legea nr. 182/2002.

A mai citat și reiterat reclamanta dispozițiile art. 16 și ale art. 23 alin. 1 din Legea nr. 182/2002.

Având în vedere că, în speța de față, singurul motiv pentru care pârâtul a refuzat desecretizarea stenogramei ședinței CSAT s-a bazat pe ideea că stenograma ar fi „clasificată” pentru că art. 7 alin. 1 din Legea nr. 415/2002 prevede că „Ședințele CSAT sunt secrete”, a solicitat reclamanta admiterea cererii sale așa cum a fost modificată, și prin hotărârea pe care o va pronunța:

- să constate că, la data de 25 septembrie 2025, când a solicitat desecretizarea, stenograma ședinței CSAT din 28 noiembrie 2024 și înregistrarea pe bandă magnetică a acestei ședințe, nu erau informații clasificate în clasa de secretizare secrete de stat, în înțelesul art. 15 alin. 1 lit. d) cu raportare la art. 17 din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate;

- să oblige pârâtul CSAT să publice pe pagina de internet destinată acestei autorități stenograma ședinței CSAT din 28 noiembrie 2024 și link-ul de acces la înregistrarea ședinței, care se află stocată pe bandă magnetică.

În subsidiar, dacă cererea principală va fi respinsă, reclamanta a solicitat ca instanța să primească pe lângă motivele invocate prin cererea inițială și următoarele motive pentru care solicită desecretizarea stenogramei ședinței CSAT din 28 noiembrie 2024 și înregistrarea ședinței stocată pe suport magnetic.

A citat și reiterat dispozițiile art. 20 din Legea nr. 182/2002 privind informațiile clasificate și a arătat că a urmat procedura prevăzută de lege, a contestat întâi clasificarea la pârât, apoi s-a adresat instanței de contencios administrativ.

Condițiile în care o informație beneficiază de protecția juridică a informațiilor clasificate rezultă din dispozițiile Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, la care face trimitere și art. 12 alin. 1 din Legea nr. 415/2002, care se aplică și pârâtului.

Dacă stenogramei ședinței CSAT din 28 noiembrie 2024 i s-a atribuit un nivel de secretizare corespunzător informațiilor secrete de stat, această atribuire s-a făcut cu încălcarea dispozițiilor art. 15 lit. d) și f) și art. 17 din Legea nr. 182/2002, pe lângă acelea deja invocate, respectiv încălcarea dispozițiilor art. 24 alin.(5) din aceeași lege.

Astfel, așa cum s-a arătat, o informație poate fi clasificată ca secret de stat numai dacă sunt îndeplinite condițiile limitativ prevăzute de art. 15 lit. d) și art. 17 din Legea nr. 182/2002, respectiv ca informația să privească securitatea națională și divulgarea acesteia să fie aptă de a prejudicia siguranța națională și apărarea țării.

Stenograma ședinței CSAT nu cuprinde informații care reprezintă sau care se referă la elementele enumerate la art. 17 din Legea nr. 182/2002, ci cuprinde informații care se referă la modul cum s-a desfășurat campania electorală a alegerilor prezidențiale desfășurate în 24 noiembrie 2024 și procesul electoral, așa cum a fost anunțat în comunicatele de presă din 27 noiembrie 2024, din 28 noiembrie 2024 și în declarația de presă din data de 6 decembrie 2024, pe care a ținut-o președintele Klaus Iohannis, după ce Curtea Constituțională a României a anulat alegerile.

În continuarea reclamanta a citat și reiterat din comunicatul din 27 noiembrie 2024, din comunicatul din 28 noiembrie 2024 și din declarația pe care a dat-o președintele Iohannis în data de 6 decembrie 2024, arătând că aceste comunicate, dar și declarația Președintelui Iohannis demonstrează clar, așa cum se anunțase din 27 noiembrie 2024, că în ședința CSAT din 28 noiembrie 2024 nu a fost discutată nicio informație care poate fi încadrată la secrete de stat, potrivit art. 17 din Legea nr. 182/2002, ci s-a discutat și analizat rezultatul alegerilor turului I al alegerilor prezidențiale din 24 noiembrie și modul cum s-a desfășurat campania

electorală, deși pârâtul nu a avut nicio atribuție legală în alegerile prezidențiale. Totodată, există suspiciunea rezonabilă, întărită de chiar cronologia evenimentelor, expusă de Președintele Iohannis în conferința de presă din 6 decembrie 2024, care parcă ar fi vrut să sublinieze rolul decisiv pe care l-a avut în anularea alegerilor, că în cadrul acestei ședințe a CSAT s-a hotărât că alegerile prezidențiale desfășurate în 24 noiembrie trebuie anulate și pașii care trebuie urmați pentru obținerea acestui rezultat dorit de membrii CSAT, astfel încât, pentru acoperirea încălcării legii de către membrii CSAT, și pentru a nu se afla că membrii CSAT au hotărât restrângerea ilegală a dreptului de vot cetățenilor români, dar și dreptului de a fi ales al celor doi candidați care ajunseseră în turul al II-lea al alegerilor prezidențiale, s-a hotărât, cu încălcarea dispozițiilor art. 15 lit.), art. 17 și art. 24 alin. 4 din Legea nr. 182/2002, secretizarea stenogramei ședinței CSAT din 28 noiembrie 2024 și a înregistrării pe bandă magnetică a ședinței.

Așadar, în situația în care instanța va respinge capătul de cerere prin care a solicitat să se constate că, la data de 25 septembrie 2025, când a cerut pârâtului desecretizarea, stenograma ședinței CSAT din 28 noiembrie 2024 și înregistrarea pe bandă magnetică a acestei ședințe, nu erau informații clasificate în clasa de secretizare secrete de stat, în înțelesul art. 15 alin. 1 lit. d), cu raportare la art. 17 din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, a solicitat reclamanta ca instanța să admită capătul de cerere prin care a solicitat obligarea pârâtului Consiliul Suprem de Apărare a Țării să desecretizeze stenograma ședinței CSAT din 28 noiembrie 2024 și înregistrarea ședinței stocată pe suport magnetic, întrucât acestea nu îndeplinesc condițiile prevăzute de art. 15 alin. 1 lit. d) cu raportare la art. 17 din Legea nr. 182/2002 pentru a putea fi clasificate ca informații secrete de stat, iar prin secretizarea acestora s-a urmărit ascunderea încălcării legii, respectiv împiedicarea exercitării drepturilor electorale ale cetățenilor români cu drept de vot, respectiv dreptul de vot (dreptul de a-și alege Președintele în turul al II-lea al alegerilor prezidențiale din 8 decembrie 2024), dar și dreptul de a fi ales al celor doi candidați care se clasaseră pe primele două locuri, după numărarea voturilor valabil exprimate în turul I din 24 noiembrie 2024.

Totodată, reclamanta a solicitat admiterea capătului de cerere având ca obiect obligarea pârâtului să publice pe pagina de internet destinată acestei autorități (CSAT) stenograma ședinței CSAT și link-ul de acces la înregistrarea ședinței stocată pe suport magnetic, dar și obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de proces.

Prin notele scrise depuse la data de 26 martie 2026, pârâtul a solicitat respingerea excepției lipsei dovezii calității de reprezentant, pentru următoarele motive:

Consiliul Suprem de Apărare a Țării, potrivit art. 119 din Constituție și legii proprii de organizare și funcționare [Legea nr. 415/2002 privind organizarea și funcționarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 415/2002)], este o autoritate administrativă autonomă, care organizează și coordonează unitar activitățile care privesc apărarea țării și securitatea națională.

Consiliul Suprem de Apărare a Țării nu este organizat ca instituție publică cu activitate permanentă, ci, așa cum rezultă din lege, se întrunește trimestrial sau în împrejurări ce reclamă urgență, în chestiuni ce se circumscriu securității naționale și apărării țării, la convocarea Președintelui României sau a cel puțin unei treimi din numărul membrilor săi, în vederea adoptării unor hotărâri.

Pentru organizarea, coordonarea unitară și îndeplinirea atribuțiilor care revin Consiliului Suprem de Apărare a Țării, acesta dispune de un Secretariat, structură permanentă ce funcționează în cadrul Administrației Prezidențiale (art. 11 din Legea nr. 415/2002).

Consiliul Suprem de Apărare a Țării nu dispune de sediu și patrimoniu propriu și, pe cale de consecință, de personalitate juridică, fapt pentru care nu poate participa în nume propriu la circuitul civil și nu poate răspunde pentru obligațiile asumate cu bunurile proprii.

Cu toate acestea, în conformitate cu prevederile art. 56 alin. (2) și art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă are capacitate de a sta în judecată, urmând a fi reprezentat conform dispozițiilor legale supracitate.

Cu privire la acest aspect s-a pronunțat inclusiv Curtea Constituțională a României, prin Decizia nr. 97 din 7 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 169 din 5 martie 2008, care a reținut - cu privire la CSAT - că „în procesul de îndeplinire a activităților sale specifice, pot apărea situații litigioase pentru a căror rezolvare să fie necesară formularea unor acțiuni în justiție (...)”.

A citat dispozițiile art. 110 din Codul de procedură civilă.

Conform art. 5 din Legea nr. 415/2002, funcția de Președinte al CSAT este îndeplinită de Președintele României.

Pentru exercitarea de către Președintele României a prerogativelor care îi sunt stabilite prin Constituția României și alte legi se organizează și funcționează Administrația Prezidențială, instituție publică cu personalitate juridică, cu sediul în municipiul București, Palatul Cotroceni (art. 1 alin. (1) din Legea nr. 47/1994).

Activitățile Consiliului Suprem de Apărare a Țării și ale Secretariatului CSAT sunt finanțate prin bugetul Administrației Prezidențiale, sediul și structura organizatorică a Secretariatului fiind, de asemenea, în cadrul Administrației Prezidențiale.

Drept urmare, potrivit art. 18 alin. (1) din Regulamentul de organizare și funcționare al Administrației Prezidențiale, aprobat prin Decizia Președintelui României nr. 9 din 29 noiembrie 2024, cu modificările și completările ulterioare, reprezentarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării în fața instanțelor de judecată și a altor organe cu activitate jurisdicțională se asigură de către Secretariatul General al Administrației Prezidențiale, în baza unei împuterniciri date de către ordonatorul principal de credite sau ordonatorul principal de credite delegat.

Potrivit dispozițiilor art. 3 alin. (3) din Legea nr. 47/1994 privind serviciile din subordinea Președintelui României, republicată, coroborate cu art. 10 din Regulamentul de organizare și funcționare al Administrației Prezidențiale supracitat, ordonatorul principal de credite al Administrației Prezidențiale este desemnat de Președintele României, în condițiile legii.

A citat dispozițiile art. 88 alin. (1) din Regulament.

Mai mult, Consiliul Suprem de Apărare a Țării a adoptat Hotărârea nr. 79 din 11 iunie 2021 privind reprezentarea intereselor Consiliului Suprem de Apărare a Țării în fața instanțelor de judecată și a altor organe cu activitate jurisdicțională prin care stabilește ca reprezentarea intereselor sale în fața instanțelor de judecată și/sau a altor organe cu activitate jurisdicțională să se asigure prin intermediul structurii juridice din cadrul Secretariatului General al Administrației Prezidențiale. Potrivit art. 4 din hotărârea anterior menționată, „hotărârea se comunică Secretariatului General al Administrației Prezidențiale în temeiul art. 12 alin. (1) din Legea nr. 415/2002, cu modificările și completările ulterioare, care o va pune la dispoziția instanțelor judecătorești numai la solicitarea expresă și oficială a acestora”.

În acest context, a învederat pârâțul că întâmpinarea nr. SG/16277 din 17 decembrie 2025 a fost semnată de ordonatorul principal de credite, consilier prezidențial Andreea-Mihaela Miu, desemnată ordonator principal de credite prin Decizia Președintelui României nr. 37 din 22 octombrie 2025.

Totodată, a învederat că în cauză nu prezintă relevanță aspectul că la dosarul cauzei nu a fost depusă Decizia Președintelui României nr. 37 din 22 octombrie 2025 de numire a doamnei Andreea-Mihaela Miu în funcția de ordonator principal de credite al Administrației Prezidențiale, având în vedere faptul că în cauză nu se contestă calitatea acesteia de ordonator principal de credite, ci faptul că ordonatorul principal de credite nu ar avea calitatea de reprezentant al Administrației Prezidențiale, iar din această calitate nici nu ar putea reprezenta în instanță Consiliul Suprem de Apărare a Țării, deși din art. 88 alin. (1) din Regulament, rezultă în mod expres acest lucru.

Contrar celor susținute de către reclamantă prin răspunsul la întâmpinare, întâmpinarea depusă la dosarul cauzei este semnată și de consilier juridic, respectiv doamna Daniela Roșea, șef serviciu în cadrul Serviciului Juridic și Contencios.

Pentru toate motivele prezentate, a solicitat pârâțul respingerea excepției lipsei dovezii calității de reprezentant al Consiliului Suprem de Apărare a Țării, ca neîntemeiată.

Prin întâmpinarea la cererea modificatoare depusă la data de 30 martie 2026, pârâtul a invocat:

- I. Excepția inadmisibilității cererii de chemare în judecată;
- II. Excepția lipsei de interes a cererii de chemare în judecată;
- III. Excepția lipsei calității procesual active a reclamantei;

IV. În măsura în care instanța va respinge excepțiile invocate, a solicitat pârâtul respingerea cererii de chemare în judecată, ca neîntemeiată.

I. Cu privire la excepția inadmisibilității cererii de chemare în judecată, a solicitat pârâtul admiterea acesteia pentru următoarele motive:

Cu titlu prealabil, a arătat că își menține toate excepțiile și apărările formulate prin întâmpinarea nr. SG/16277 din 17 decembrie 2025 aflată la dosarul cauzei.

I.1. Solicitarea reclamantei formulată prin capătul nr. 1 de cerere, de constatare a faptului că la data de 25 septembrie 2025, când a cerut pârâtului desecretizarea, stenograma ședinței CSAT din 28 noiembrie 2024 și înregistrarea pe bandă magnetică a acestei ședințe, nu erau informații clasificate în clasa de secretizare secrete de stat (...), este inadmisibilă având în vedere următoarele argumente:

I.1.1. Capătul de cerere nr. 1 (acțiune în constatare) este inadmisibil întrucât acțiunea în constatare poate avea ca obiect doar constatarea existenței sau inexistenței unui drept. Această cale oferă posibilitatea reclamantului de a solicita instanței de judecată să constate existența unui drept al său împotriva pârâților sau inexistența unui drept al pârâților împotriva sa, fără ca acesta să fie obligat la executarea unei prestații.

În doctrină s-a menționat că, deși textul legal se referă la existența sau inexistența unui drept, în realitate, acțiunea în constatare vizează constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic, deoarece însăși activitatea procesuală presupune existența sau inexistența unui anumit raport juridic.

A citat prevederile art. 35 din Codul de procedură civilă, arătând că reclamanta, prin cererea formulată, nu a solicitat și nici nu a făcut dovada existenței sau inexistenței unui drept subiectiv al său, ci urmărește doar să se constate existența unei stări de fapt, respectiv să se constate faptul că, la data de 25 septembrie 2025, „stenograma ședinței CSAT din 28 noiembrie 2024 și înregistrarea pe bandă magnetică a acestei ședințe, nu erau informații clasificate în clasa de secretizare secrete de stat, în înțelesul art. 15 alin. 1 lit. d), cu raportare la art. 17 din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate”.

În plus, o acțiune în constatare trebuie să îndeplinească condițiile generale de exercitare a acțiunii civile, astfel cum sunt reglementate de art. 32 din Codul de procedură civilă, respectiv să existe: capacitate procesuală, calitate procesuală, formularea unei pretenții și justificarea unui interes. Or, în cauza dedusă judecării, reclamanta nu a dovedit nici existența sau inexistența unui drept subiectiv al său, care să fie constatat de instanță, solicitarea sa având un caracter abstract, general și nici existența unui interes legitim, actual, născut și personal al acesteia în promovarea acțiunii.

A citat dispozițiile art. 8 alin. (1) și art. 18 alin. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare din a căror interpretare reiese în mod clar faptul că acțiunea în contencios administrativ poate avea ca obiect fie anularea (totală sau parțială) a unui act administrativ unilateral, fie obligarea autorității publice la plata de despăgubiri pentru prejudiciul material sau moral produs ca urmare a conduitei sale nelegale. Or, reclamanta a solicitat instanței de contencios administrativ pronunțarea unei hotărâri prin care să constate o stare de fapt, respectiv existența sau inexistența încadrării unor informații într-o anumită clasă de secretizare, soluție care nu se regăsește printre cele pe care le poate pronunța instanța de contencios administrativ, limitativ prevăzute de către textele normative anterior menționate.

I.1.3. Conform art. 7 alin. (1) teza I din Legea nr. 415/2002 privind organizarea și funcționarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării, cu modificările și completările ulterioare (denumită, în continuare, Legea nr. 415/2002), „*ședințele Consiliului Suprem de Apărare a Țării au caracter secret*”.

Dat fiind acest cadru normativ, este inadmisibilă cererea reclamantei prin care a solicitat instanței constatarea unui fapt deja normat în mod expres printr-o lege organică.

1.2. Solicitățile reclamantei formulate prin capetele nr. 2 și 3 de cerere sunt inadmisibile atât din considerentele anterior exprimate, cât și prin raportare la următoarele argumente:

1.2.1. Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 182/2002) nu prevede posibilitatea persoanelor fizice sau juridice de a solicita instanței de contencios administrativ desecretizarea informațiilor clasificate.

Potrivit art. 20 din Legea nr. 182/2002 (citată) persoanele fizice sau juridice pot face contestație la autoritățile care au clasificat o anumită informație criticând fie clasificarea, fie durata clasificării, fie modul în care s-a atribuit un anumit nivel de clasificare, iar instanța de contencios administrativ este chemată să verifice legalitatea clasificării respectivelor informații.

Declasificarea informațiilor clasificate, indiferent de nivelul lor de clasificare, este strict apanajul instituției emitente astfel cum se specifică în mod expres la art. 24 alin. (4) din Legea nr. 182/2002 coroborat cu art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 781/2002 privind protecția informațiilor secrete de serviciu, cu modificările și completările ulterioare (HG nr. 781/2002).

Din analiza textelor de lege anterior menționate reiese în mod evident faptul că doar instituția emitentă, în urma propriilor analize efectuate în domeniul propriu de activitate, stabilește atât clasificarea anumitor categorii de informații, cât și declassificarea. Această interpretare legală este susținută de practica constantă a Curții Constituționale și a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Cu titlu de exemplu a menționat Decizia Curții Constituționale nr. 21/2018, potrivit căreia „Singura entitate competentă să aprecieze dacă este posibilă declassificarea totală ori trecerea într-un grad inferior de clasificare este, în mod rezonabil, chiar cea care a clasificat informația sau documentul, aceasta fiind în măsură să aprecieze în raport cu importanța valorii sociale ocrotite avute în vedere la momentul clasificării” (paragraful 10).

Faptul că reclamanta este nemulțumită de caracterul secret al ședințelor CSAT și al stenogramelor ședințelor CSAT, statuat chiar de către legiuitor, nu poate face obiectul cenzurii instanței de contencios-administrativ, instanța putându-se pronunța doar asupra caracterului legal/nelegal al conduitei sale cu privire la modalitatea de soluționare a contestației, fără a-i putea impune în sarcină obligația de a răspunde solicitării acesteia într-o anumită manieră și cu atât mai puțin, fără a-l putea obliga să desecretizeze informațiile solicitate.

1.2.2. Din perspectiva normelor ce reglementează domeniul informațiilor clasificate, a precizat că, în conformitate cu prevederile art. 2 alin. (2) din Legea nr. 182/2002 și ale art. 33 din Standardele naționale de protecție a informațiilor clasificate în România aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 585/2002, cu modificările și completările ulterioare (HG nr. 585/2002), accesul la informații clasificate este permis numai în cazurile, condițiile și cu respectarea procedurilor prevăzute de lege, respectiv cu respectarea principiului necesității de a cunoaște (need to know) și al autorizației scrise, eliberate în urma verificărilor efectuate de către instituțiile abilitate.

Potrivit art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 781/2002 privind protecția informațiilor secrete de serviciu, cu modificările și completările ulterioare (HG nr. 781/2002), regulile privind clasificarea, declassificarea, măsurile de protecție sau accesul la informații se aplică atât în cazul informațiilor secrete de stat, cât și al celor secrete de serviciu. Rezultă, așadar, că accesul la informații clasificate nu reprezintă un drept recunoscut de lege oricărei persoane de a pretinde eliberarea autorizației de acces la informații clasificate, ci este un drept al persoanei juridice deținătoare de informații clasificate de a permite sau nu accesul la acestea, în condițiile și cu respectarea procedurilor prevăzute de lege.

Potrivit dispozițiilor art. 142 și art. 150 alin. (3) din Standardele naționale de protecție a informațiilor clasificate în România aprobate prin HG nr. 585/2002, autoritatea desemnată

acordă avizul de securitate în urma verificărilor efectuate asupra persoanei în cauză, în luarea deciziei de acordare a acestuia avându-se în vedere, cu prioritate, interesele de securitate în detrimentul celor personale avute de persoanele care solicită accesul la informațiile clasificate.

Măsurile ce decurg din aplicarea acestor legi sunt destinate, printre altele, să garanteze că informațiile clasificate sunt distribuite exclusiv persoanelor îndreptățite, potrivit legii, să le cunoască (art. 5 lit. c) din Legea nr. 182/2002). În speță, reclamanta nu a făcut dovada deținerii unui certificat de acces la informații clasificate și nici nu a demonstrat nevoia sa de a cunoaște informațiile clasificate (indiferent de clasa acestora) ce fac obiectul prezentei cauze.

A învederat că dincolo de acest cadru general de reglementare a domeniului informațiilor clasificate, în cazul ședințelor CSAT, se aplică norma de drept specială, cuprinsă în Legea de organizare și funcționare a CSAT (Legea nr. 415/2002), care completează norma generală. Așadar, clasificarea/neclasificarea ședinței nu a fost lăsată la aprecierea acestei autorități, a Președintelui CSAT sau membrilor săi, ci însuși legiuitorul a statuat, imperativ, că are caracter secret.

Per a contrario, ședințele CSAT precum și înregistrările/redările acestora, în mod evident, nu sunt nesecrete, publice. Prin urmare, întrucât în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie pentru toate subiectele de drept, inclusiv pentru instanțele de judecată, în considerarea cadrului normativ aplicabil mai sus-menționat, instanța nici nu ar putea pronunța o soluție prin care să oblige la declasificarea sau publicarea pe pagina de internet a stenogramei ședinței din 28 noiembrie 2024 decât cu încălcarea gravă a legii.

1.2.3. Legea proprie de organizare și funcționare a CSAT, Legea nr. 415/2002, nu a statuat raporturi juridice cu persoane fizice sau persoane juridice de drept privat, ci exclusiv raporturi între această autoritate și persoane juridice de drept public (autorități/instituții publice). Prin urmare, și sub acest aspect, cererea reclamantei, astfel cum a fost modificată, este inadmisibilă.

1.2.4. Reclamanta se află în eroare cu privire la o pretinsă neclasificare a ședințelor CSAT. În susținerea cererilor sale, reclamanta a afirmat că „nu toate documentele CSAT sunt secrete de stat, prin urmare nici stenogramele ședințelor CSAT sau înregistrările pe bandă magnetică a acestor ședințe nu sunt clasificate de lege ca secrete de stat”. Afirmția este parțial corectă: nu toate documentele emise de CSAT sunt clasificate secret de stat; *de jure* și *de facto*, CSAT poate emite acte clasificate secret de stat sau secret de serviciu, precum și neclasificate.

Reclamanta face confuzie între actele emise de CSAT (hotărâri), ședințele CSAT și înregistrările ședințelor (operațiuni tehnice). Diferența dintre acestea este fundamentală din toate punctele de vedere, dată fiind natura, efectele și valoarea juridică a acestora. Chiar și în limbajul uzual, nejuridic, diferența dintre ședință (reuniune, activitate) și hotărâre (act, document, decizie) este ușor de remarcat.

Ședința este orală și nu îmbracă o formă materială. Înregistrarea pe suport magnetic reprezintă materializarea dezbaterilor purtate pe timpul ședinței. Aceasta este o operațiune tehnică, ce îmbracă forma unui suport fizic care se păstrează în arhiva CSAT, nu se multiplică și nu se transmite niciodată altor autorități sau instituții, nici măcar membrilor CSAT. Dat fiind caracterul sensibil și clasificat al informațiilor discutate în ședințele CSAT, în baza principiului *need to know*, chiar și în cadrul Secretariatului CSAT, un număr limitat de persoane are acces la înregistrare, deși întreg personalul acestei structuri este autorizat să aibă acces/gestioneze informații clasificate.

Așadar înregistrarea ședinței CSAT nu este un act emis de Consiliu în exercitarea atribuțiilor ce îi revin, așa cum sunt Hotărârile Consiliului, ci este o formă de evidență a unei ședințe colegiale care cuprinde deliberările membrilor. Nu conține dispoziții normative ori individuale, nu impune conduită și nu reglementează raporturi juridice. Înregistrarea ședinței CSAT are exclusiv rol documentar intern și, în consecință, nu este susceptibilă de control jurisdicțional. În urma deliberărilor din cadrul ședințelor CSAT se emit hotărâri, comunicate instituțiilor la care se referă.

Cu atât mai mult, o persoană fizică, care nu se află în niciun fel de raport juridic cu CSAT, cu activitatea sau cu domeniul de activitate al acestuia, nu poate solicita desecretizarea și publicarea pe site-ul instituției a deliberărilor din cadrul ședințelor CSAT.

Din perspectiva naturii juridice, există o evidentă diferență între ședințele/înregistrările ședințelor CSAT și hotărârile CSAT.

Hotărârile CSAT se semnează de președintele acestuia și se comunică autorităților administrației publice și instituțiilor publice la care se referă, integral sau în extras, cu excepția celor pentru care se hotărăște altfel. Hotărârile care au caracter secret de stat se comunică cu respectarea prevederilor legale privind protecția informațiilor clasificate (art. 12 alin. (1) din Legea nr. 415/2002).

Având în vedere că activitatea CSAT nu este permanentă, ci se întrunește trimestrial sau ori de câte ori este nevoie, în ședințele acestuia se discută teme multiple. Drept urmare, pentru fiecare ședință există o înregistrare a deliberărilor, dar pot fi emise mai multe hotărâri, în funcție de numărul temelor înscrise pe ordinea de zi.

Simplul fapt că o hotărâre este neclasificată nu atrage, automat, publicarea acesteia sau comunicarea sa persoanelor fizice sau juridice de drept privat, legiuitorul fiind strict în limitarea comunicării acestui act.

În mod excepțional și cu îndeplinirea cumulativă a mai multor condiții rezultate din lege (informațiile din cuprinsul hotărârilor sunt neclasificate, CSAT decide că nu sunt de natură a prejudicia securitatea națională și prezintă interes general), hotărârile pot fi aduse la cunoștința publică.

A precizat pârâtul că hotărârile CSAT publicate pe site, prezentate ca exemple de către reclamantă, nu contrazic argumentele invocate ci, dimpotrivă, demonstrează conduita conformă legii, manifestată de CSAT în activitatea sa. Totodată, acestea nu sunt de natură a susține cererile reclamantei privitoare la desecretizarea și publicarea ședinței/înregistrării ședinței CSAT, demonstrând, deja, diferențele fundamentale dintre acestea.

Spre deosebire de hotărârile CSAT care pot fi clasificate (indiferent de clasa de secretizare) sau neclasificate, ședințele CSAT sunt întotdeauna secrete, conform legii și nu se comunică/publică sau desecretizează. Or, ar fi de domeniul absurdului să se accepte interpretarea reclamantei conform căreia, chiar dacă ședințele CSAT sunt secrete conform legii, înregistrările (stenogramele) acelorași ședințe nu ar mai fi secrete. În mod evident, atât timp cât legiuitorul a statuat în mod expres că ședințele CSAT sunt secrete și stenogramele acestor ședințe CSAT sunt secrete, nu sunt publice și nu pot fi comunicate reclamantei sau altor persoane, la cerere sau din oficiu.

1.2.5. Având în vedere caracterul clasificat al stenogramei ședinței CSAT din 28 noiembrie 2024 nu este posibilă publicarea acesteia.

Pentru informarea populației, ulterior desfășurării ședinței CSAT din data de 28 noiembrie 2024, a fost transmis, în conformitate cu prevederile art. 12 alin. (2) din Legea nr. 415/2002, un comunicat de presă cuprinzând informații cu privire la tema discutată, care au putut fi făcute publice fără a prejudicia securitatea națională, conform normelor legale în vigoare, acesta fiind publicat pe site-ul Administrației Prezidențiale, la secțiunea Comunicate de presă.

Desecretizarea stenogramei ședinței CSAT din 28 noiembrie 2024 a fost solicitată prin multiple petiții, plângeri prelabile sau contestații. De asemenea, instanțele de judecată au fost sesizate cu cereri având acest obiect, pronunțându-se soluții de respingere a acestora ca inadmisibile și, ulterior, constatându-se autoritatea de lucru judecat.

Pentru toate aceste motive, pârâtul a solicitat respingerea cererilor reclamantei de obligare a sa la publicarea pe pagina de internet a stenograma ședinței CSAT din 28 noiembrie 2024 și link-ul de acces la înregistrarea ședinței, precum și obligarea la desecretizare stenogramei ședinței CSAT din 28 noiembrie 2024 și înregistrarea ședinței stocată pe suport magnetic.

II. Cu privire la excepția lipsei de interes a cererii de chemare în judecată, pârâtul a solicitat admiterea acesteia pentru următoarele motive:

Interesul acțiunii reclamantei nu rezidă într-un interes legitim privat, ci în protejarea interesului legitim public, ceea ce legea nu permite în mod absolut.

Dacă în materia acțiunilor de drept comun, legea de procedură civilă reglementează condiția interesului pentru exercitarea acțiunii civile, în materia contenciosului administrativ, condiția este particularizată la un alt nivel.

A citat dispozițiile art. 32 și pe cele ale art. 33 teza I din Codul de procedură civilă.

Dacă pentru orice acțiune interesul general al respectării legii nu poate justifica o acțiune și nu poate fi identificat cu interesul personal, în materia contenciosului administrativ explicitarea și particularizarea operează prin lege, respectiv potrivit art. 8 care prevede în mod explicit faptul că trebuie să fie vorba de o vătămare a dreptului subiectiv sau interesului legitim propriu al reclamantului, și posibil, și de o vătămare a interesului public, dar numai decurgând din cea dintâi.

Spre deosebire de dreptul comun, Legea nr. 554/2004 oferă subiecților de drept privat un mecanism de contencios administrativ subiectiv, dar invocarea interesului public de către reclamant poate avea loc numai în subsidiar, în măsura în care vătămarea interesului public decurge din încălcarea dreptului subiectiv sau a interesului legitim privat, în același sens statuând și Curtea Constituțională a României prin Decizia nr. 66/2009 ale cărei considerente clarifică faptul că atribuția apărării unui interes legitim public aparține competenței autorităților publice (Avocatul Poporului, Ministerul Public, Agenția Națională a Funcționarii Publici, Prefectul), nu persoanelor fizice sau juridice de drept privat.

În cazul de față reclamanta nu a justificat un interes legitim privat, aceasta acționând în protejarea unui interes public, arătând că demersul său este justificat prin aceea că în ședința CSAT din 28 noiembrie 2024 s-ar fi hotărât, de către membrii CSAT, „împiedicarea exercitării drepturilor electorale ale cetățenilor români cu drept de vot (...)”. Or, această abordare nu doar că nu permite identificarea unui interes privat, dar este, în realitate, însăși descrierea a ceea ce constituie, juridic, în mod clasic, invocarea interesului public.

Prin urmare reclamanta doar clamează, la nivel formal, existența unui interes legitim privat în acționarea căruia ar fi formulat cererea de chemare în judecată, dar nu este posibilă identificarea și indicarea elementelor concrete ale unei situații personale proprii, distincte de coordonatele situației funcționării societății în ansamblul ei.

Mai mult, reclamanta nu a motivat și, cu atât mai puțin, nu a probat relevanța clasei de secretizare a ședinței CSAT (secret de stat/secret de serviciu) în raport cu dreptul său subiectiv, astfel încât instanța de judecată să poată fi investită cu soluționarea unui asemenea capăt de cerere.

Potrivit art. 12 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 544/2001), se exceptează de la accesul liber al cetățenilor, informațiile din domeniul apărării naționale, siguranței și ordinii publice, precum și informațiile privind deliberările autorităților, dacă fac parte din categoriile informațiilor clasificate, potrivit legii.

Excepțiile din lege își găsesc izvorul în însăși Constituția României, republicată, care, la art. 31 alin. (3), stipulează că „*dreptul la informație nu trebuie să prejudicieze [...] securitatea națională*”.

Norma constituțională garantează cetățenilor exercițiul liber și neîngrădit al drepturilor și libertăților fundamentale, însă accesul la informațiile clasificate nefiind un drept consacrat de Constituție, se poate exercita numai în cazurile, în condițiile și cu respectarea procedurilor prevăzute de legea specială, fapt consacrat și în practica Curții Constituționale. Așa cum reiese din textul normativ, legiuitorul nu face distincție între clasele de secretizare (respectiv, secret de stat sau secret de serviciu), astfel, în temeiul principiului de drept *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*, informațiile clasificate, indiferent de clasa de secretizare, sunt exceptate de la liberul acces al cetățenilor.

Într-o atare situație este, evident, lipsită de relevanță clasa de secretizare a ședinței CSAT și a înregistrării acesteia pe bandă magnetică, astfel că cererea este lipsită de interes.

Totodată, cererile reclamantei sunt lipsite de interes și prin prisma motivelor pe care își întemeiază cererea, susținând că, prin secretizarea ședinței, s-a urmărit împiedicarea

exercitării drepturilor electorale ale cetățenilor români cu drept de vot. Reclamanta nu se poate erija în reprezentanta tuturor cetățenilor români cu drept de vot, câtă vreme nu a făcut dovada calității de reprezentant legal/convențional al acestora.

În cauză, reclamanta nu a motivat cum o ședință a CSAT, secretă, necomunicată și nepublicată, lipsită de efecte juridice prin natura sa, i-a vătămat drepturile subiective și nici nu a probat legătura de cauzalitate dintre interesul său legitim și interesul public.

Afirmațiile reclamantei, conform cărora „(...) membrii CSAT au hotărât restrângerea ilegală a dreptului de vot al cetățenilor români, dar și dreptul de a fi ales al celor doi candidați care ajunseseră în turul al II-lea al alegerilor prezidențiale” nu sunt susținute în fapt și drept.

Pe de o parte, restrângerea dreptului de vot este reglementată la art. 36 din Constituție și, nu este aplicabil în cauză, iar, pe de altă parte, prin anularea turului 2 al alegerilor prezidențiale din anul 2024 de către Curtea Constituțională și reluarea procedurii de alegere a președintelui României, cetățenilor nu le-a fost afectat dreptul de vot, aceștia fiind în măsură să își exprime opțiunile electorale, atât la data 4 mai, cât și la data de 18 mai 2025.

În ceea ce privește restrângerea dreptului de a fi ales al candidaților clasați pe primele două locuri în turul 1 al alegerilor din 2024, Curtea Constituțională, prin Hotărârea nr. 32/2024, a anulat procesul electoral de alegere a Președintelui României, din anul 2024 și a dispus reluarea lui în integralitate, fără a interzice cetățenilor dreptul de a candida.

A reiterat pârâțul faptul că nu i-au fost solicitate înregistrări de către Curtea Constituțională, în contextul anulării alegerilor prezidențiale din anul 2024 și nu a comunicat Curții Constituționale înregistrări/date/informații, nici din oficiu, nici la cerere. Între CSAT și Curtea Constituțională nu există raporturi juridice de subordonare sau coordonare, astfel că nu poate fi răspunzător de modul în care CCR a dispus, exercitându-și prerogativele, în limitele constituționale și legale.

Așadar, ipotetica desecretizare a înregistrării ședinței CSAT din 28 noiembrie 2024 și/sau publicarea acesteia nu ar produce efecte în privința anulării alegerilor prezidențiale din anul 2024, câtă vreme măsura nu a fost dispusă prin înregistrarea ședinței CSAT și nici printr-o hotărâre emisă de CSAT, fapt ce evidențiază lipsa de interes a reclamantei și din această perspectivă.

III. Cu privire la excepția lipsei calității procesual active a reclamantei, pârâțul a solicitat admiterea pentru următoarele motive:

Calitatea procesuală presupune existența unei identități între cel care formulează cererea și cel care este titularul dreptului din raportul juridic dedus judecătii (calitate procesuală activă) și cel împotriva căruia este îndreptată cererea și persoana obligată în același raport juridic dedus judecătii (calitate procesuală pasivă).

A inserat pârâțul prevederile art. 36 din Codul de procedură civilă și a susținut că pentru analiza calității procesuale este suficient să se probeze faptul că reclamantul este titularul dreptului din raportul juridic dedus judecătii, iar pârâțul este cel obligat în același raport juridic. Întrucât reclamantul este cel care declanșează procedura judiciară, lui îi revine obligația, în temeiul art. 194 din Codul de procedură civilă de a justifica atât calitatea sa procesuală, cât și calitatea procesuală a pârâțului. Lipsa acestei corespondențe este sancționată de către legiuitor conform prevederilor art. 40 alin. (1) din Codul de procedură civilă. De asemenea, potrivit art. 249 din Codul de procedură civilă, *„Cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege.”*

În prezentul dosar, raportat la obiectul cererii de chemare în judecată și temeiul de drept indicat în susținerea acesteia, rezultă faptul că este necesară justificarea calității procesuale active a reclamantei inclusiv din prisma legii speciale, respectiv Legea nr. 554/2004, prin dovedirea calității impuse de legea contenciosului administrativ de „persoană vătămată”.

Reclamanta nu justifică în niciun fel calitatea sa de persoană vătămată, nefăcând dovada unei încălcări sau vătămări a vreunui drept sau interes legitim personal prejudiciat în accepțiunea dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. p) din Legea nr. 554/2004 prin stenograma ședinței CSAT din 28 noiembrie 2024.

În motivarea cererii de chemare în judecată sub aspectul calității procesuale active, reclamanta justifică interesul legitim și calitatea procesuală activă în formularea acțiunii, limitându-se la a invoca dispozițiile art. 1 alin. (1) din Legea nr. 554/2004.

Față de cele din precedent, a apreciat că reclamanta nu a făcut dovada calității procesuale active, iar cererea care face obiectul prezentului demers judiciar este formulată împotriva unei persoane lipsite de calitate procesuală activă.

IV. În măsura în care instanța va respinge excepțiile invocate, pârâtul a solicitat respingerea ca neîntemeiată a cererii de chemare în judecată astfel cum a fost modificată și să se ia act de faptul că înțelege să își mențină apărările formulate în susținerea excepțiilor invocate ca apărări pe fondul cererii de chemare în judecată.

IV. 1. Actul a cărui desecretizare se solicită (stenograma ședinței Consiliului Suprem de Apărare a Țării (CSAT) din data de 28.11.2024) nu este act administrativ în sensul art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

A citat dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004.

A arătat că o stenogramă, indiferent de emitent, nu îndeplinește condițiile cumulative cerute de dispozițiile Legii nr. 554/2004 pentru a fi considerată act administrativ deoarece nu produce efecte juridice directe (stenogramele nu generează, nu modifică și nu sting drepturi sau obligații juridice și nu este un act unilateral cu caracter decizional (stenogramele sunt emise pentru uz intern, fără a reglementa raporturi juridice externe).

În jurisprudența instanțelor de contencios administrativ, actele care nu produc efecte juridice directe nu sunt considerate acte administrative. Controlul de legalitate efectuat de către instanțele de contencios administrativ vizează acte producătoare de efecte juridice, astfel că, înregistrarea unei ședințe CSAT, prin natura sa, nefiind un act administrativ în sensul art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004, nu poate face obiectul acestui control.

IV.2. Dispozițiile Legii nr. 415/2002 prevăd *expressis verbis* caracterul clasificat al ședințelor CSAT.

Legiuitorul însuși a statuat, în mod imperativ, faptul că ședințele CSAT sunt clasificate, motiv pentru care și dezbaterile ședințelor CSAT au caracter clasificat *ope legis*. Prin urmare, solicitarea de desecretizare a stenogramei ședinței CSAT din 28 noiembrie 2024 contravine chiar dispozițiilor exprese ale legii speciale incidente în cauză, respectiv Legea nr. 415/2002.

Toate ședințele CSAT sunt secrete, conform art. 7 alin. (1) teza I din Legea nr. 415/2002 care statuează: „Ședințele Consiliului Suprem de Apărare a Țării au caracter secret”.

Având în vedere norma legală mai sus-menționată, susținerile reclamantei, potrivit căroră stenograma ședinței din 28 noiembrie 2024 și înregistrarea acesteia nu erau clasificate la data de 25 septembrie 2025, sunt complet eronate.

La fel de false sunt și alegațiile conform căroră „stenograma ședinței CSAT nu cuprinde informații care reprezintă sau care se referă la elementele enumerate la art. 17 din Legea nr. 182/2002, ci cuprinde informații care se referă la modul cum s-a desfășurat campania electorală (...). De altfel, aceste alegații sunt contrazise chiar de cele susținute de către reclamantă prin citarea comunicatului de presă din data de 27 noiembrie 2024, conform căruia: „Pe ordinea de zi a Ședinței Consiliului se află analiza unor posibile riscuri la adresa securității naționale generate de acțiunile unor actori cibernetici statali și non-statali asupra unor infrastructuri IT&C, suport pentru procesul electoral.”

Conform comunicatului postat pe site-ul oficial al Administrației Prezidențiale, CSAT a acționat în limitele prerogativelor constituționale și legale, pentru protejarea securității naționale.

Rolul CSAT, de coordonare a activităților care privesc apărarea țării și securitatea națională, este reglementat prin însăși Constituția României (art. 119), iar activitatea sa este supusă examinării și verificării parlamentare (art. 2 din Legea nr. 415/2002). Componenta CSAT, modul de luare a deciziilor (consens), precum și controlul parlamentar garantează legalitatea, integritatea și corectitudinea hotărârilor CSAT, aceste elemente fiind de natură a înlătura orice încercare de discreditare a acestei autorități, care veghează la protejarea

valorilor fundamentale ale statului român. Tocmai de aceea, este imperios necesară, atât pentru buna funcționare a CSAT, cât și pentru asigurarea securității naționale, protecția informațiilor clasificate, orice divulgare a acestor informații fiind de natură a prejudicia siguranța națională și apărarea țării.

IV.3. Cu privire la netemeinicia și nedovedirea cheltuielilor de judecată pârâtul a solicitat respingerea cererii privind cheltuielile de judecată având în vedere că este un capăt de cerere accesoriu cererii principale și ca urmare a respingerii cererii principale.

Cu titlu principal, având în vedere că solicitarea referitoare la cheltuielile de judecată reprezintă un capăt de cerere accesoriu cererii principale, vă rugăm să îl respingeți ca urmare a respingerii cererii principale.

Astfel, în conformitate cu art. 452 din Codul de procedură civilă, pentru a solicita cheltuieli de judecată, reclamanta trebuie să facă dovada existenței acestor cheltuieli de judecată, probatoriu ce nu a fost regăsit în cadrul cererii de chemare în judecată.

Pentru toate motivele expuse anterior pârâtul a solicitat respingerea, ca neîntemeiată, a cererii de chemare în judecată așa cum a fost modificată.

Examinând cauza prin prisma cererilor formulate, a excepțiilor invocate și a probelor câștigate la dosar, Curtea reține următoarele:

Acțiunea cu care inițial a fost investită instanța a fost modificată de reclamantă prin cererea formulată la data de 16.02.2026 (f.73-78 dosar), astfel că în prezent, instanța este chemată a soluționa, **în principal, un prim capăt de cerere** prin care reclamanta a solicitat să se constate că, la data de 25.09.2025, stenograma ședinței Consiliului Suprem de Apărare a Țării din data de 28.11.2024 și înregistrare pe bandă magnetică a acestei ședințe nu erau informații clasificate în clasa de secretizare secrete de stat. **Un al doilea capăt de cerere** formulat cu titlu principal de către reclamantă vizează obligarea pârâtului Consiliul Suprem de Apărare a Țării să publice pe pagina de internet destinată acestei autorități stenograma ședinței Consiliului Suprem de Apărare a Țării din data de 28.11.2024 și link-ul de acces la înregistrarea pe bandă magnetică a acestei ședințe.

Cu titlu subsidiar, reclamanta a menținut capetele de cerere inițiale: **capătul al treilea**, care privește obligarea pârâtului Consiliul Suprem de Apărare a Țării să desecretizeze stenograma ședinței Consiliului Suprem de Apărare a Țării din data de 28.11.2024 și înregistrarea pe suport magnetic a acestei ședințe și **capătul al patrulea de cerere**, care vizează obligarea aceluiași pârât la publicarea pe pagina de internet destinată acestei autorități a stenogramei ședinței Consiliului Suprem de Apărare a Țării din data de 28.11.2024 și a link-ului de acces la înregistrarea pe suport magnetic a acestei ședințe.

În cauză, reclamanta a invocat **excepția lipsei dovezii calității de reprezentant** a semnatarilor întâmpinării față de pârâtul Consiliul Suprem de Apărare a Țării, excepție care trebuie analizată cu prioritate, în considerarea prevederilor art.248 alin.(1) din Codul de procedură civilă.

Reține, sub acest aspect, instanța că potrivit dispozițiilor art.1 din Legea nr.415/2002 privind organizarea și funcționarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării, „*Consiliul Suprem de Apărare a Țării este autoritatea administrativă autonomă investită, potrivit Constituției, cu organizarea și coordonarea unitară a activităților care privesc apărarea țării și siguranța națională*”, iar conform art.5 alin.(1) din aceeași lege, „*președintele României îndeplinește funcția de președinte al Consiliului Suprem de Apărare a Țării*”.

În calitate de președinte al Consiliului, Președintele României are, printre altele, așa cum și reclamanta admite, prerogativa reprezentării Consiliului Suprem de Apărare a Țării. Or, așa cum rezultă din dispozițiile art.1 alin.(1) și (2) din Legea nr.47/1994 privind serviciile din subordinea Președintelui României, „*pentru exercitarea de către Președintele României a prerogativelor care îi sunt stabilite prin Constituția României și alte legi se organizează și funcționează Administrația prezidențială*”, administrație care se constituie din „*serviciile publice aflate la dispoziția Președintelui României, pentru îndeplinirea atribuțiilor sale*”.

În executarea acestor norme legale s-a emis Regulamentul de organizare și funcționare a Administrației prezidențiale, care la art.18 alin.(1) prevede, printre altele, că reprezentarea intereselor Consiliului Suprem de Apărare a Țării în fața instanțelor de judecată se asigură

„prin structura juridică din cadrul Secretariatului General al Administrației prezidențiale, în baza unei împuterniciri date de către ordonatorul principal de credite sau ordonatorul principal de credite delegat”, condiție îndeplinită în cauză, așa cum rezultă din înscrisurile depuse la f.103-107 dosar.

Normele enumerate mai sus reprezintă norme speciale de reprezentare, față de cele generale invocate de reclamantă în susținerea excepției formulate, așa încât Curtea le va acorda prioritatea cuvenită, cu consecința respingerii excepției invocate de reclamantă.

În aplicarea aceluiași art.248 alin.(1) din Codul de procedură civilă, instanța are a verifica dacă este dată în cauză vreuna dintre excepțiile invocate de pârât, și anume: **excepția inadmisibilității acțiunii, excepția lipsei de interes a reclamantei în formularea acesteia și excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei în formularea acțiunii.**

Prin raportare la prevederile art.248 alin.(2) din același cod, dar și la specificul acțiunilor în contencios administrativ, care se caracterizează, printre altele, și prin aceea că verificarea admisibilității presupune, de cele mai multe ori, și verificarea interesului, precum și a calității în formularea cererii, după cum se va detalia mai jos, instanța dă prioritate în analiză **excepției inadmisibilității cererii**, atât în privința capetelor formulate în principal, cât și în privința celor formulate cu titlu subsidiar, așa cum, de altfel, excepția a fost invocată.

Sub acest aspect, primul capăt de cerere, prin care reclamanta tinde la constatarea faptului că, la data de 25.09.2025, stenograma ședinței Consiliului Suprem de Apărare a Țării din data de 28.11.2024 și înregistrare pe bandă magnetică a acestei ședințe nu erau informații clasificate în clasa de secretizare secrete de stat, prezintă o particularitate față de celelalte, în sensul că acesta are trăsăturile unei acțiuni în constatare.

Or acțiunile în constatare sunt general guvernate de dispozițiile art.35 din Codul de procedură civilă, conform cărora „*cel care are interes poate să ceară constatarea existenței sau inexistenței unui drept*”.

Este unanim acceptat în doctrină și jurisprudență că această normă, indicând expres că ceea ce se poate solicita este constatarea existenței sau inexistenței unui drept, nu permite constatarea și a **unui fapt** indicat de reclamant. Ceea ce trebuie să se urmărească prin acțiunea în constatare, pentru ca aceasta să fie admisibilă, este constatarea existenței sau inexistenței a unui raport juridic concret (Gabriel Boroî, Mirela Stancu, *Drept procesual civil. Ediția a V-a revizuită și adăugită*, Editura Hamangiu, București, 2020, p.62-65), legea oferind alte proceduri la care se poate apela în scopul stabilirii că la un anumit moment, așa cum pretinde în cauză reclamanta („la data de 25.09.2025”), era sau nu dată o anumită situație de fapt.

Primul capăt de cerere este, așadar, inadmisibil din această perspectivă, reclamanta tinzând să certifice, prin hotărârea instanței, un fapt și nu existența sau inexistența unui drept.

În ce privește cel de al doilea capăt de cerere formulat pe cale principală, instanța constată că acesta este identic capătului 4 de cerere, singura rațiune pentru care reclamanta ar fi putut proceda în această manieră fiind aceea că a considerat aceste capete de cerere ca fiind subsecvente capetelor 1 și respectiv 3 de cerere.

Față de inadmisibilitatea capătului 1 de cerere, deja analizată, precum și față de identitatea remarcată, instanța va examina în cele ce urmează capătul al treilea de cerere, după care va trata simultan capetele 2 și 4 de cerere, prin raportare la excepția în discuție.

În ceea ce privește capătul al treilea de cerere, privind obligarea pârâtului Consiliul Suprem de Apărare a Țării să desecretizeze stenograma ședinței Consiliului Suprem de Apărare a Țării din data de 28.11.2024 și înregistrarea pe suport magnetic a acestei ședințe, Curtea are în vedere că ceea ce solicită, de fapt, reclamanta este realizarea de către pârâtul Consiliul Suprem de Apărare a Țării a unei **operațiuni administrative**, aceea de desecretizare a stenogramei și a înregistrării menționate, operațiune solicitată de către reclamantă prin plângerea prealabilă la care pârâtul a răspuns prin adresa sa nr.SG/13194/21.10.2025 (f.7 dosar).

Răspunsul autorității pârâte fiind unul negativ, reclamanta s-a adresat Curții de Apel Suceava în sensul obligării acesteia la desecretizare.

Are în vedere Curtea, în analiza admisibilității acestui capăt de cerere, că potrivit prevederilor art.1 alin.(1) din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004 „*orice*

persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public”.

În înțelesul art.2 alin.(1) lit.a) din lege, prin persoană vătămată se înțelege „orice persoană titulară a unui drept ori a unui interes legitim, vătămată de o autoritate publică printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri; în sensul prezentei legi, sunt asimilate persoanei vătămate și grupul de persoane fizice, fără personalitate juridică, titular al unor drepturi subiective sau interese legitime private, precum și organisme sociale care invocă vătămarea prin actul administrativ atacat fie a unui interes legitim public, fie a drepturilor și intereselor legitime ale unor persoane fizice determinate”.

De asemenea, aceeași lege definește, la art.2 alin.(1) lit.o) p) și r), **dreptul vătămat** ca fiind „orice drept prevăzut de Constituție, de lege sau de alt act normativ, cărui i se aduce o atingere printr-un act administrativ”, **interesul legitim privat** ca fiind „posibilitatea de a pretinde o anumită conduită, în considerarea realizării unui drept subiectiv viitor și previzibil, prefigurat” și **interesul legitim public** drept „interesul care vizează ordinea de drept și democrația constituțională, garantarea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor, satisfacerea nevoilor comunitare, realizarea competenței autorităților publice”.

Totodată, la art.8 alin.(1) din lege se stipulează: „Persoana vătămată într-un drept recunoscut de lege sau într-un interes legitim printr-un act administrativ unilateral, nemulțumită de răspunsul primit la plângerea prealabilă sau care nu a primit niciun răspuns în termenul prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. h), poate sesiza instanța de contencios administrativ competentă, pentru a solicita anularea în tot sau în parte a actului, repararea pagubei cauzate și, eventual, reparații pentru daune morale. De asemenea se poate adresa instanței de contencios administrativ și cel care se consideră vătămat într-un drept sau interes legitim al său prin nesoluționarea în termen sau prin refuzul nejustificat de soluționare a unei cereri, precum și prin refuzul de efectuare a unei anumite operațiuni administrative necesare pentru exercitarea sau protejarea dreptului sau interesului legitim. Motivele invocate în cererea de anulare a actului nu sunt limitate la cele invocate prin plângerea prealabilă”.

Alin.(1¹) al aceluiași articol prevede că „persoanele fizice și persoanele juridice de drept privat pot formula capete de cerere prin care invocă apărarea unui interes legitim public **numai în subsidiar**, în măsura în care vătămarea interesului legitim public decurge logic din încălcarea dreptului subiectiv sau a interesului legitim privat”.

Din interpretarea normelor legale citate în cele ce preced rezultă că acțiunea în contencios administrativ este admisibilă, în sensul art. 1 alin. (1) și (2) din Legea nr.554/2004, dacă este formulată de o persoană fizică sau juridică având pretenția de a se considera vătămată într-un drept ori într-un interes legitim, printr-un act administrativ, tipic sau asimilat, adresat sieși sau altui subiect de drept.

Prevederile Legii nr.554/2004, menționate mai sus, consacră **regula contenciosului subiectiv**, în sensul că un act administrativ poate fi anulat **numai dacă** se dovedește că a produs reclamantului o vătămare într-un drept ori într-un interes legitim.

Așa cum a reținut și Curtea Constituțională a României în considerentele deciziei sale nr.66/2009, „prin acțiunea pe care o introduc la instanța de contencios administrativ, persoanele fizice și persoanele juridice de drept privat **nu pot invoca direct "interesul legitim public"** pentru anularea unui act administrativ, **ci numai în subsidiar**, pe calea unor **capete de cerere distincte**, în măsura în care vătămarea interesului legitim public decurge din încălcarea unui drept subiectiv sau a unui interes legitim privat. Așadar, prin acțiunea introdusă, persoanele fizice și persoanele juridice de drept privat trebuie să dovedească mai întâi că a avut loc o încălcare a dreptului sau interesului lor legitim privat, după care să susțină în sprijinul cererii și vătămarea interesului public, ce decurge din actul administrativ

atacat. Prin adoptarea textului criticat, **legiuitorul a urmărit să „paralizeze” așa-numitele „acțiuni populare”** intentate de unele persoane fizice sau persoane juridice de drept privat care, neavând argumente să dovedească o vătămare a unui drept sau interes legitim privat propriu, recurg la calea acțiunilor întemeiate exclusiv pe motivul vătămării interesului public”.

Trebuie, așadar, reținut, raportat la speța dedusă judecății, că, în scopul clamării unui interes public, și anume de continuare, astfel cum se pretinde în speță, a demersurilor de punere în practică a etapelor care ar fi urmat să se desfășoare în cadrul procesului electoral cu privire la alegerea președintelui României desfășurat în baza H.G. nr.756/2024 și a H.G. nr.1061/2024, reclamanta ar fi trebuit să indice **un interes legitim propriu**, privat, care să respecte înțelesul acestei noțiuni în accepțiunea art.2 alin.(2) lit.p) din Legea nr.554/2004.

A invocat reclamanta, sub acest aspect, că un astfel de interes l-ar reprezenta acela de a vota în turul al doilea de alegeri prezidențiale, la data de 08.12.2024, reclamanta fiind înscrisă în lista electorală permanentă și neavând interzis dreptul de vot printr-o hotărâre judecătorească definitivă.

Remarcă instanța, în acest context, că actul prin care procesul electoral în discuție a fost întrerupt este reprezentat de Hotărârea nr.32/06.12.2024, privind anularea procesului electoral cu privire la alegerea Președintelui României din anul 2024, pronunțată de Curtea Constituțională a României.

Observă instanța, de asemenea, că o eventuală „desecretizare” a stenogramei și înregistrării ședinței Consiliului Suprem de Apărare a Țării indicate de reclamantă (dacă aceasta ar fi posibilă legal) nu ar putea avea o înrăurire directă asupra dreptului concret astfel pretins de reclamantă, hotărârile Curții Constituționale a României neputând fi atacate de particulari nici în fața acestei Curți, nici pe calea contenciosului administrativ.

Totodată, dreptul invocat de reclamantă a fost satisfăcut, în maniera legal posibilă, prin organizarea noului proces electoral cu privire la alegerea Președintelui României, care a urmat anulării celui vizat de reclamantă.

Reține, astfel, Curtea că prin capătul al treilea de cerere nu s-ar putea urmări, așa cum eronat pretinde reclamanta, interesul privat pe care aceasta îl afișează, formal, prin acțiunea sa, context în care Curtea constată că un interes privat concret al reclamantei în formularea capătului al treilea de cerere nu poate fi identificat.

Nefiind dată, în raport de dispozițiile art.8 alin.(1¹) din Legea nr.554/2004, una dintre condițiile exercitării de către reclamantă a acțiunii în scopul urmăririi interesului public de către un particular, Curtea nu poate decât să rețină caracterul inadmisibil și față de acest capăt de cerere.

Suplimentar, cu privire la același capăt al treilea de cerere, Curtea remarcă existența unui alt motiv de inadmisibilitate, de asemenea invocat de pârât.

Dispozițiile art.20 alin.(1) din Legea nr.182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, de care reclamanta înțelege să facă uz, permit oricărei persoane fizice sau juridice române să formuleze contestație „*la autoritățile care au clasificat informația respectivă, împotriva clasificării informațiilor*”, **premise** textului fiind, așadar, existența prealabilă a unei operațiuni de clasificare a informațiilor solicitate.

Or, așa cum corect a remarcat pârâtul, ședințele Consiliului Suprem de Apărare a Țării având **caracter secret**, fapt stabilit prin dispozițiile art.7 alin.(1) din Legea nr.415/2002 privind organizarea și funcționarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării, acest deziderat legal nu poate fi îndeplinit decât prin păstrarea ca secrete atât a stenogramelor, cât și a înregistrărilor pe suport magnetic ale unor astfel de ședințe.

De asemenea corect a subliniat pârâtul faptul că acest caracter secret fiind imprimat prin dispoziția legală amintită, nu se impune o procedură distinctă prin care stenogramele și înregistrările ședințelor Consiliului Suprem de Apărare a Țării să fie clasificate.

Ca atare, lipsind, **din motive legale**, operațiunea de clasificare și titularul acesteia, lipsește și posibilitatea cenzurării unei astfel de operațiuni pe calea acțiunii în contencios administrativ.

Aceeași concluzie o impun și prevederile art.1 din Legea nr. 415/2002 privind organizarea și funcționarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării, conform căreia „*Consiliul Suprem de Apărare a Țării este autoritatea administrativă autonomă investită, potrivit Constituției, cu organizarea și coordonarea unitară a activităților care privesc apărarea țării și **siguranța națională***”, coroborate cu cele ale art.10 alin.(1) din Legea nr. 51/1991 privind securitatea națională a României, care stabilesc că „*activitatea de informații pentru realizarea **securității naționale are caracter secret de stat***”.

În ceea ce privește invocarea de către reclamantă a prevederilor art.24 alin.(5) din Legea nr.182/2002, instanța găsește că aceste dispoziții nu își găsesc aplicarea în cauză, de vreme ce, așa cum s-a arătat în precedent, nu este în discuție vreo operațiune anume de clasificare de documente.

Și capătul al treilea de cerere urmează, așadar, a fi declarat inadmisibil.

În ceea ce privește capetele de cerere 2 și 4, acestea devin inadmisibile ca o consecință firească a inadmisibilității capetelor de cerere 1 și 3, capete subsecvent căreia reclamanta le-a formulat.

Suplimentar, instanța remarcă și faptul că reclamanta nici nu a pretins, nici nu a dovedit realizarea procedurii prealabile, prevăzute de art.7 alin.(1) din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004 și obligatorii în scopul promovării unei acțiuni în contencios administrativ, prin raportare la capetele 2 și 4 din cerere, situație față de care soluția legală care se impune este aceeași inadmisibilitate.

Rezultă, din cele de mai sus, inadmisibilitatea întregii acțiuni, așa cum a fost aceasta modificată, situație față de care nu se mai impune a fi analizate distinct celelalte excepții invocate de pârât prin întâmpinare.

Pe cale de consecință, admițând excepția inadmisibilității acțiunii, Curtea urmează a respinge acțiunea, ca inadmisibilă.

Pentru aceste motive,

În numele Legii,

H O T Ă R Ă Ș T E:

Respinge excepția lipsei dovezii calității de reprezentant a semnatarilor întâmpinării față de pârâtul Consiliul Suprem de Apărare a Țării, excepție invocată de reclamanta Axinte Lăcrămioara.

Admite excepția inadmisibilității acțiunii, excepție invocată de pârâtul Consiliul Suprem de Apărare a Țării.

Respinge acțiunea așa cum a fost aceasta modificată, formulată de **reclamanta Axinte Lăcrămioara**, domiciliată în municipiul Botoșani, str. Aluniș nr. 15 A, județul Botoșani, în contradictoriu cu pârâtul **Consiliul Suprem de Apărare a Țării**, cu sediul în municipiul București, Palatul Cotroceni, B-dul Geniului nr. 1-3, ca inadmisibilă.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare, cererea de recurs urmând a fi depusă la Curtea de Apel Suceava.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin intermediul grefei instanței astăzi, 15 iulie 2026.

Președinte,

Grefier,

Ex. 5/16.07.2026